

ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดของนักศึกษาในวิทยาลัย
สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี

DRUG ABUSE KNOWLEDGE OF VOCATIONAL INSTITUTE STUDENTS
IN UBONRACHATANI PROVINCE

สุรีย์พร เต็มประสิทธิ์
SUREEPORN TIAPRASIT

วิทยาลัยพณิชยการแม่โจ้ว มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ จังหวัดปทุมธานี
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย

สถานีแม่เหล็กโบลีโพรจอนแก้วเจ้าคุณพุทธารดาตกรบั้ง

พ.ศ. 2545

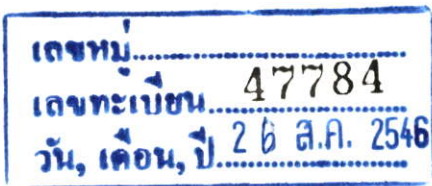
ISBN 974-643-993-3

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดของนักศึกษาในวิทยาลัย
สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี

DRUG ABUSE KNOWLEDGE OF VOCATIONAL INSTITUTE STUDENTS
IN UBONRACHATANI PROVINCE

สุรีย์พร เตียประสิทธิ์
SUREEPORN TIAPRASIT

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2545

ISBN 974-648-993-3

DRUG ABUSE KNOWLEDGE OF VOCATIONAL INSTITUTE STUDENTS
IN UBONRACHATANI PROVINCE

SUREEPORN TIAPRASIT

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2002

ISBN 974-648-993-3

COPYRIGHT 2002

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี
นักศึกษา	นางสาวสุรีย์พร เตียบประสิทธิ์
รหัสประจำตัว	42064102
ปริญญา	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	การบริหารอาชีวศึกษา
พ.ศ.	2545
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร.ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม	ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาและเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ใน 3 เรื่อง คือ เรื่องโทษ พิษ และภัยที่เกิดจากสารเสพติดแอมเฟตามีน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 369 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบ แบบเลือกตอบ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t – test

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี มีความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดแอมเฟตามีน (ยาบ้า) อยู่ในระดับสูง
2. นักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ไม่แตกต่างกัน

Thesis Title	Drug Abuse Knowledge of Vocational Institute Students in Ubonrachatani Province
Student	Miss. Sureeporn Tiaprasit
Student ID.	42064102
Degree	Master of Industrial Education
Programme	Vocational Administration
Year	2002
Thesis Advisor	Associate Professor Dr.Preeyaporn Wonganutrohd
Thesis Co – Advisor	Dr.Phadungchai Pupat

ABSTRACT

The purposes of this research were to study and to compare The knowledge of certificate and diploma students in the areas of low danger and effect. The students who were studying in the colleges attaching to the Department of Vocational Education in Ubolratchatani Province in Knowledge of Narcotic dangers

Samples were those 396 students from the mentioned colleges. The tests were used for data collection. The data were analyzed by the SPSS for Window program with percentage, mean, Standard Deviation and t – test.

The research finding were as following :

1. Students had knowledge of drug abuse for over all at high scores.
2. Students who had different educational levels as a whole had no difference knowledge of drug addict.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยความกรุณา ของ รศ.ดร.ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบแก้ไข ข้อบกพร่อง ตลอดจนได้ให้ข้อคิดชี้แนะแนวทาง รวมถึงทั้งให้กำลังใจและติดตามผลการวิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกทราบบ้างในพระคุณและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้ คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง ให้กำลังใจและข้อคิดอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย ในครั้งนี้ จนกระทั่งผู้วิจัยได้เรียบเรียงให้เสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์ ดร. ณรงค์ พิมสาร ดร.มาลัย จีรวัดมนเกษตร ที่เป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้ให้คำปรึกษาอย่างดียิ่งจึงทำให้วิทยานิพนธ์เสร็จสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ได้กรุณาตรวจสอบแก้ไข และให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการ ปรับปรุงแบบทดสอบ ผู้บริหารและคณะอาจารย์ ในวิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ ที่กรุณาให้ทดลองใช้ แบบทดสอบ และขอขอบคุณผู้บริหารและอาจารย์ รวมทั้งนักศึกษาทุกท่านที่กรุณา ตอบแบบทดสอบ ในการวิจัยครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบคุณงามความดี อันนี้ให้แก่ บิดา มารดา ครู อาจารย์ พี่ น้อง เพื่อน ตลอดจนผู้ที่ให้การสนับสนุน ที่คอยให้ความ ช่วยเหลือ ให้กำลังใจต่อผู้วิจัยตลอดมาจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

สุรียพร เตียประสิทธิ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญตาราง.....	VI
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	3
1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.6 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	4
1.7 ขอบเขตพื้นที่หรือสภาพทางภูมิศาสตร์.....	5
1.8 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 นโยบายด้านสารเสพติดของกระทรวงศึกษาธิการ.....	6
2.2 ความรู้เรื่องสารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน.....	10
2.3 ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ประเภทยาแอมเฟตามีน.....	17
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	34
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	38
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	38
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	42
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	44

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	52
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	52
5.2 อภิปรายผล.....	54
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	58
บรรณานุกรม.....	59
ภาคผนวก.....	63
ภาคผนวก ก.....	64
ภาคผนวก ข.....	74
ประวัติผู้เขียน.....	85

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....39
4.1	แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบทดสอบ จำแนกตามเพศ สถานศึกษา ระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่และเคยคิดที่จะทดลองสารเสพติดหรือไม่.....46
4.2	แสดงจำนวนผู้ตอบคำถามถูก คำร้อยละ และลำดับที่ของความรู้เกี่ยวกับอันตราย ของสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี.....48
4.3	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำร้อยละและระดับความรู้เกี่ยวกับอันตราย ที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี.....50
4.4	แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจาก สารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี จำแนกตามระดับชั้นที่กำลังศึกษา.....51

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้สถานการณ์ของโลกได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี การพัฒนาเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้โครงสร้างทางสังคมเปลี่ยนแปลงในลักษณะที่ขาดความสมดุลในการพัฒนา สถาบันหลักทางสังคมเกิดความอ่อนแอ เป็นช่องว่าง ทำให้ปัญหาเสพติดแพร่ระบาดอย่างรวดเร็วและกว้างขวางมากขึ้น อีกทั้งการแพร่ระบาดของยาเสพติดยังทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนและที่สำคัญยังคงระบาดอย่างมากในหมู่ นักเรียน นักศึกษา ซึ่งทำให้เกิดความสูญเสียทรัพยากรบุคคล ที่จะเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติ ในอนาคต

ซึ่งสิ่งเหล่านี้ มีผลกระทบโดยตรงต่อทัศนคติและการดำรงชีวิตของคนไทยจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเตรียมประชากรของประเทศให้พร้อม ที่จะเผชิญกับ ปัญหา และสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข ซึ่งปัญหานั้นเนื่องมาจาก สารเสพติด เป็นปัญหาสังคมที่มีความสลับซับซ้อน และมีผลโดยตรงต่อตัวผู้เสพยรวมทั้งส่งผลกระทบต่อผู้ใกล้ชิดและสังคมประเทศชาติมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ เชื่อมโยงกับการเปลี่ยนแปลงทาง เศรษฐกิจและสังคมโดยตรง

ประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหาสารเสพติด ในลักษณะครบวงจร ซึ่งมีทั้งการลักลอบผลิต การค้า นำเข้าและส่งออก อีกทั้งการแพร่ระบาดของสารเสพติดก็มี เป็นเวลาช้านานแล้วรัฐบาลทุกยุค ทุกสมัยได้กำหนดนโยบาย ให้ความสำคัญต่อปัญหาสารเสพติด โดยรัฐบาลได้ดำเนินการแก้ไข โดยจัดตั้งหน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชนขึ้น เพื่อร่วมมือกันป้องกันแก้ไขและปราบปรามสารเสพติด ทั่วประเทศ เช่น สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (สำนักงาน ป.ป.ส.) คณะอนุกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของกระทรวงศึกษาธิการ (ป.ป.ส.ศธ.) และ คณะกรรมการศูนย์ประสานงานกลาง องค์การภาคเอกชนต่อต้านยาเสพติด (ศอศ.) ซึ่งหน่วยงาน ดังกล่าวก็มีความพยายามที่จะดำเนินการป้องกัน แก้ไขปัญหาสารเสพติด แต่ก็ไม่สามารถที่จะลด จำนวนนักเรียน นักศึกษาที่ใช้สารเสพติดให้ได้ตามเป้าหมาย

ในปี 2538 สำนักงาน ป.ป.ส. ได้จัดทำสถิติเปรียบเทียบคดีสารเสพติดทั่วประเทศ ตั้งแต่ปี 2538 - 2542 ไว้ดังนี้คือ ในปี 2538 มีจำนวนทั้งสิ้น 143,630 คดี ปี 2539 มีจำนวนทั้งสิ้น 151,913

คดี, ในปี 2540 มีจำนวนทั้งสิ้น 158,027 คดี, ปี 2541 มีจำนวนทั้งสิ้น 191,527 คดี, ในปี 2542 มีจำนวนทั้งสิ้น 176,378 คดี ซึ่งจากสถิติ ดังกล่าว จะพบได้ว่าคดีสารเสพติด จะเพิ่มมากขึ้น ทุก ๆ ปี ซึ่งในปี 2542 สถิติการจับกุมสารเสพติดจำแนกตามชนิดสารเสพติด สามารถจำแนกได้ตามลำดับ ดังนี้ เมทแอมเฟตามีน 129,204 คดี กัญชาแห้ง 19,819 คดี, สารระเหย 16,406 คดี, เฮโรอีน 6,571 คดี, ผีนดิบ 2,286 คดี กระทั่ง 1,656 คดี, กัญชาสด 791 คดี ซึ่งพบได้ว่า ปริมาณคดีสารเสพติด เมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) มีปริมาณสูงมากเมื่อเทียบกับคดีสารเสพติดทั้งหมดที่จับกุมได้ (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. 2543) [Internet] และจากการศึกษารายงานผลการสำรวจสถานการณ์ยาบ้าในสถานศึกษา (ตุลาคม 2538 - กุมภาพันธ์ 2539) ของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. 2541 พบว่า นักเรียน นักศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จนถึงระดับอุดมศึกษามีการเสพยาบ้าในทุกระดับการศึกษา และอัตราการใช้สูงสุด เป็นระดับอาชีวศึกษา คือ ในนักเรียน 100 คน ระดับอาชีวศึกษาจะมีการเสพยาบ้า 2.40 คน ระดับมัธยมศึกษา 1.07 คน ระดับอุดมศึกษา 0.19 คน ระดับประถมศึกษา 0.06 คน (กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์. 2541)

จากข้อมูลกองบำบัดรักษา สำนักงานคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามยาเสพติด เกี่ยวกับการแพร่ระบาดของยาและสารเสพติดในกลุ่มผู้เข้ารับการบำบัดและรักษาที่เป็นนักเรียน นักศึกษา พบว่า ปี 2542 มีนักเรียน, นักศึกษาเข้ารับการบำบัดรักษาจำนวน 7,105 คน และหากจำแนกตามช่วงอายุ จะพบได้ว่า ช่วงอายุระหว่าง 20 - 24 ปี จะพบมากที่สุดคือ 9,674 คน รองลงมา คือ ช่วงอายุ 15 - 19 ปี 8,818 คน อายุ 25 - 29 ปี 6,029 คน(สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. 2543) [Internet] จากข้อมูลดังกล่าว แสดงว่าการแก้ไขปัญหายาเสพติด ด้วยวิธีการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดเพียงวิธีเดียวนั้นไม่เพียงพอ เพราะมีจำนวนนักเรียน นักศึกษา ยังคงใช้สารเสพติดมากขึ้นทุก ๆ ปี ซึ่งสาเหตุสำคัญมาจากการอยากลอง เพื่อนชวน ขาดความรู้ หรือ ขาดความตระหนักในปัญหา เนื่องมาจากการแก้ไขปัญหายา การติดยาเสพติด เป็นเรื่องยากมากที่จะกระทำได้ ดังนั้น การดำเนินการป้องกัน น่าที่จะเป็นมาตรการที่มีความเหมาะสมมากกว่าและหน่วยงานที่รับผิดชอบจึงได้พยายามดำเนินการป้องกันสารเสพติด ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อไม่ให้ นักเรียน นักศึกษาใช้สารเสพติด แต่การดำเนินการก็ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เมื่อพิจารณาจากข้อมูลสถิตินักเรียน นักศึกษาที่ติดยาเสพติด ยังคงมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

เนื่องมาจาก จังหวัดอุบลราชธานี เป็นจังหวัดที่มีขนาดใหญ่ทำให้ สังคมและวิถีการดำเนินชีวิตนั้น เป็นแบบสังคมเมืองใหญ่ซึ่งมีความแตกต่างกันไปตามแต่สภาพทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมของท้องถิ่นในแต่ละแห่ง และเด็กในท้องถิ่นนั้นก็มีความแตกต่างกันไป ซึ่งจังหวัดอุบลราชธานีนั้นมีสถานศึกษาใหญ่ ๆ หลายแห่ง ทำให้มีเด็ก จากจังหวัดต่าง ๆ ไกลเคียงเข้ามาทำ

การศึกษาต่อใน จังหวัดอุบลราชธานี ทำให้อยู่ห่างไกลจากครอบครัว ขาดผู้ปกครองดูแล คอยให้คำแนะนำ ทำให้มีการใช้ชีวิตอย่างอิสระ ขาดที่พึ่ง มีเพียงแต่เพื่อน ซึ่งทำให้มีแนวโน้มที่จะถูกชักจูงให้ไปในทางที่ผิด และประกอบด้วยวัยวุฒิที่ยังไม่สามารถที่จะอยู่ในวุฒิภาวะที่จะสามารถดูแลตนเองได้ อีกทั้งจากการที่ปัญหาสารเสพติดที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบันนี้ ทำให้เด็ก ๆ เยาวชนเป็นกลุ่มเสี่ยงที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องได้มากที่สุด ซึ่งจะพบได้จาก สถิติของเด็กที่ผ่านกระบวนการพิจารณาจากศาล คดีเด็กและเยาวชน ของจังหวัดอุบลราชธานี พบได้ว่า สถิติเด็กที่ถูกควบคุมความประพฤติ สูงสุดคือ ความผิดอันเกี่ยวเนื่องมาจากสารเสพติด แนวโน้มของอายุเด็กที่กระทำความผิดเกี่ยวกับสารเสพติด ก็มีอายุที่ต่ำลงทุก ๆ วัน และในการที่ผู้วิจัยได้มีการขอข้อมูลจากคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี และได้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการงานติดตามดูแลด้านสารเสพติด ในสถานศึกษาของวิทยาลัยในสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี พบได้ว่า วิทยาลัยต่าง ๆ นั้น ได้เข้าร่วมโครงการโรงเรียนสีขาว แต่ก็ยังพบนักศึกษา ในวิทยาลัย มีการเสพสารเสพติด อยู่บ้าง ทั้ง ๆ ที่มีการดำเนินการ จัดกิจกรรมและโครงการต่าง ๆ เพื่อการให้ความรู้ ในเรื่องอันเกี่ยวเนื่องมาจากสารเสพติด แต่ก็ยังพบเด็กที่เข้าไปเกี่ยวข้องอยู่อีกมาก

จากเหตุผลข้างต้นนี้ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นแก่เยาวชนของชาติในสังคมเมืองใหญ่เช่นจังหวัดอุบลราชธานี และการพบปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจึงได้ให้ความสนใจที่จะศึกษา และได้เลือกศึกษาในสถานศึกษา ที่สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี เพื่อนำผลการวิจัยมาเป็นข้อมูลที่ใช้เพื่อป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหากับสารเสพติด และจัดการศึกษาให้ความรู้ ให้เหมาะสมกับนักศึกษาเพื่อช่วยสร้างเกราะป้องกันตนเอง และป้องกันการระบาดของสารเสพติดในสถาบันการศึกษาเพื่ออนาคตของเยาวชนของชาติต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานีจำแนกตามระดับการศึกษา

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ที่ศึกษาในระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด แตกต่างกัน

1.4 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวทางในการปฏิบัติในการป้องกันและปราบปรามสารเสพติดจากแผนป้องกันและปราบปรามสารเสพติด ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2540 – 2544 ได้มีแนวทางในการให้ความรู้ ความเข้าใจกับประชาชนทุกกลุ่ม ในเรื่องความรู้ในอันตรายที่เกี่ยวกับสารเสพติดแอมเฟตามีนในเรื่องของบทลงโทษทางกฎหมาย พิษและภัยของยาแอมเฟตามีน (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. 2540 : 56)

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดแอมเฟตามีน ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ให้ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติดแอมเฟตามีนในเรื่องโทษ พิษ ภัย

1.6 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.6.1 ประชากร คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี จำนวนประชากร 9,124 คน แบ่งได้ดังนี้

1. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 5,592 คน
2. นักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง 3,532 คน

1.6.2 กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี โดยการกำหนดกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 369 คน ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

1. นักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ 226 คน
2. นักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง 143 คน

1.6.3 ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ ระดับการศึกษา แบ่งเป็น 2 ระดับ
 1. ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
 2. ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
2. ตัวแปรตาม คือ ความรู้ เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด

1.7 ขอบเขตพื้นที่หรือสภาพทางภูมิศาสตร์

การวิจัยในครั้งนี้ มีขอบเขตสภาพทางภูมิศาสตร์ เป็นวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานีซึ่งมีจำนวน 3 วิทยาลัย คือ วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี, วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี และวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอุบลราชธานี

1.8 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

1. ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติด ประเภทยาแอมเฟตามีน ตลอดจนความตระหนักแนวทางการประพฤติ ปฏิบัติ เพื่อไม่ให้เกิดเกี่ยวข้องกับการเสพยาเสพติด ยาแอมเฟตามีนในเรื่องของโทษ บทลงโทษทางกฎหมายที่ใช้เป็นมาตรการควบคุมทางกฎหมายที่ใช้ในการลงโทษผู้ที่กระทำความผิด อันเกี่ยวเนื่องกับสารเสพติด ไม่ว่าจะเป็นในกรณี ที่เป็นผู้เสพย์ ผู้ผลิต ผู้ขาย ผู้ครอบครอง ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก โดยมีโทษสูงสุดถึงประหารชีวิต ในเรื่องของพิษของสารเสพติดแอมเฟตามีน (ยาบ้า) คือการออกฤทธิ์ของตัวยา รวมถึงอาการของผู้ที่เสพยาแอมเฟตามีนนั้น และภัยหรือผลที่เกิดขึ้นจากสารเสพติดและส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตประจำวันในสภาพสังคม รวมไปถึงอันตรายอันเกิดขึ้นจากการเกี่ยวข้องกั สารเสพติดนั้น ๆ ซึ่งส่งผลทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ ทั้งตัวผู้เสพ ครอบครัว สังคม และเศรษฐกิจ

2. วิทยาลัย หมายถึง วิทยาลัยในสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งเปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งประกอบไปด้วย 3 วิทยาลัยคือวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี, วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี, วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอุบลราชธานี

3. นักศึกษา หมายถึง ผู้กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตจังหวัดอุบลราชธานีนักศึกษา

4. ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความรู้ความเกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดของนักศึกษาระดับ ปวช. และ ปวส. ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี

ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมทฤษฎี หลักการ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้ เพื่อนำมาใช้ในการศึกษา โดยกำหนดเนื้อหาสาระของการศึกษาไว้ดังนี้

- 2.1 นโยบายด้านสารเสพติดของกระทรวงศึกษาธิการ
- 2.2 ความรู้เรื่องสารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน
 - 2.2.1 ความหมายของสารเสพติด
 - 2.2.2 แอมเฟตามีน
- 2.3 ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ประเภทยาแอมเฟตามีน
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 นโยบายด้านสารเสพติดของกระทรวงศึกษาธิการ

ในช่วงปี 2540 – 2544 กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายด้านการป้องกันสารเสพติดเอาไว้ดังนี้ (สำนักงานกิจการพิเศษ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. 2539 : 11-22)

1. ให้สถานศึกษาทุกแห่งถือปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มนักเรียนนักศึกษาว่าเป็นภาระหน้าที่ที่สำคัญประการหนึ่งของสถานศึกษา ทั้งนี้ ให้รวมถึงภาระหน้าที่ในการช่วยเหลือดูแลนักเรียนนักศึกษาที่ติดสารเสพติดด้วย
2. ให้ดำเนินการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนครบวงจร นับตั้งแต่การพัฒนาหลักสูตร สื่อวิธีสอน และกิจกรรมของสถานศึกษา เน้นการฝึกทักษะชีวิตที่จำเป็นสำหรับเยาวชนเพื่อผลทางการพัฒนาบุคลิกภาพและการตัดสินใจเลือกพฤติกรรม
3. สนับสนุนให้สถานศึกษาทุกสังกัดจัดกิจกรรมส่งเสริมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา ตลอดจนกิจกรรมทางเลือกอื่น ๆ เน้นการให้เด็กและเยาวชนรู้จักใช้เวลาว่างในทางสร้างสรรค์และเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพอนามัยเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ความมั่นคงทางอารมณ์และความสามัคคีในหมู่คณะ

4. ส่งเสริมให้สถานศึกษาปรับปรุงสภาพแวดล้อม และบรรยากาศของสถานศึกษา ให้เยาวชนในสถานศึกษามีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาอย่างเต็มที่
5. ให้มีการพัฒนาระบบบริหารและจัดการ ตลอดจนการสนับสนุนทางวิชาการเพื่อป้องกัน และแก้ไขปัญหาระบบเสถียรภาพในสถานศึกษา เน้นการทำงานในระบบเครือข่าย
 - เพื่อให้การดำเนินงานตามนโยบายข้างต้นบรรลุวัตถุประสงค์ กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนด แผนงานหลักเอาไว้ 9 แผนงาน คือ
 1. แผนงานการให้การศึกษาและเผยแพร่ความรู้ โดยมีมาตรการดำเนินงาน คือ
 - 1.1 ส่งเสริมให้ทุกหน่วยงานที่ทำหน้าที่จัดการศึกษาในทุกระดับดำเนินโครงการทั้งโดย ทางตรงและทางอ้อมเพื่อสร้างความเข้าใจ ความรู้ และตระหนักในปัญหา สาธารณภัยภัย แก่ครูอาจารย์ เน้นแนว ครูอาจารย์ประจำชั้น ครูอาจารย์ประจำวิชาในสถานศึกษาในสังกัด
 - 1.2 ส่งเสริมให้สถานศึกษา และองค์กรทางการศึกษาในท้องถิ่น จัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้น เดือนสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสาธารณภัยภัย ทั้งในสถานศึกษา และในชุมชน โดยนักเรียนนักศึกษาได้มีประสบการณ์จากการมีส่วนร่วม
 - 1.3 สนับสนุนให้สถาบันราชภัฏ และสถาบันอุดมศึกษาในท้องถิ่นจัดระบบการป้องกัน สาธารณภัยภัย ให้มีศักยภาพเพียงพอ เพื่อให้การสนับสนุนเชิงวิชาการแก่สถานศึกษาในท้องถิ่น
 - 1.4 ดำเนินการพัฒนากระบวนการและเครื่องมือในการฝึกอบรมทักษะชีวิตที่จำเป็น ให้แก่นักเรียน นักศึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้ยา ดินยา เพื่อการทดลองและเผยแพร่ ขยายผลต่อไป
 - 1.5 ส่งเสริมการสนับสนุนการผลิต และพัฒนาสื่อการสอน แบบเรียนและเอกสาร สิ่งพิมพ์ เพื่อการป้องกันปัญหาสาธารณภัยภัยให้มีคุณภาพ และเหมาะสม กับวัตถุประสงค์ของการใช้ และกลุ่มเป้าหมาย
 - 1.6 ส่งเสริมสนับสนุนให้แก่สถานศึกษาต่าง ๆ จัดบริการแนะแนวในเชิงรุก โดยการ จัดกิจกรรมพัฒนาบุคลิกภาพ และฝึกทักษะชีวิตสำหรับนักเรียน นักศึกษาให้มากขึ้น
 2. แผนงานพัฒนาสภาพแวดล้อมและกิจกรรมทางเลือก โดยมาตรการดำเนินงาน คือ
 - 2.1 ผลักดันนโยบายการปฏิรูปการศึกษาอย่างต่อเนื่องโดยให้การสนับสนุนแก่ สถานศึกษาทั้งทางด้านวิชาการและทรัพยากร เพื่อดำเนินการพัฒนาสิ่งแวดล้อม โครงสร้างของ สถานศึกษาให้มีความพร้อมรับปลอดภัย เหมาะแก่การเรียนรู้และพัฒนาการ
 - 2.2 สนับสนุนให้สถานศึกษามีความพร้อมจัดกิจกรรมออกกำลังกายและกีฬา อย่างกว้างขวางและเป็นประจำ

2.3 ส่งเสริมให้สถานศึกษาทุกแห่ง จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมกลุ่มสนใจ กิจกรรมนันทนาการ และกิจกรรมพัฒนาบุคลิกภาพ และความสามารถให้มีความหลากหลาย สำหรับนักเรียนนักศึกษา

3. แผนงานพัฒนาการบริหารและการจัดการ โดยมีมาตรการดำเนินงานคือ

3.1 ให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ระหว่างบุคลากรระดับบริหาร และระดับปฏิบัติการในด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติดอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

3.2 ส่งเสริมให้หน่วยงานในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ โดยเฉพาะในระดับกรม มีเจ้าหน้าที่หรือคณะบุคคลที่รับผิดชอบโดยตรง ต่อการดำเนินโครงการป้องกันสารเสพติดของสถานศึกษาหรือองค์กรในสังกัดของตน ในฐานะศูนย์ข้อมูลเชิงบริหารและจัดการ

3.3 สนับสนุนให้มีการตรวจ และติดตามงานป้องกันสารเสพติด เป็นหนึ่งภารกิจ การตรวจราชการ และเยี่ยมเยียนนิเทศของกระทรวงศึกษาธิการ

3.4 สนับสนุนให้หน่วยงานที่รับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการ มีงบประมาณ เพื่อบริหารและจัดการ ตลอดจนพัฒนาระบบการประสานงานในเครือข่ายอย่างเพียงพอ

4. แผนงานพัฒนาบุคลากร โดยมีมาตรการดำเนินงานคือ

4.1 จัดอบรมวิทยากรแกนนำสำหรับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรม ป้องกันสารเสพติด แก่กลุ่มเป้าหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบ ของหน่วยงานนั้น ๆ

4.2 จัดอบรมแกนนำเยาวชน นักเรียน นักศึกษา และผู้นำชุมชนให้มีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด เพื่อเป็นกลไกสร้างความตระหนักในปัญหา และสร้างความสำนึกเกี่ยวกับภารกิจที่ต้องช่วยกันป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด

4.3 ส่งเสริมให้มีการประชุมสัมมนาร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติดในเขตการศึกษาทั้ง 12 เขต และกรุงเทพมหานคร

4.4 จัดหางบประมาณ หรือทุนอุดหนุนให้วิทยากรหลัก และเจ้าหน้าที่แกนนำของสถานศึกษาและหน่วยงานต่าง ๆ ในกระทรวงศึกษาธิการไปศึกษาดูงานต่างประเทศเพื่อเรียนรู้ ประสบการณ์ตรง

4.5 ให้การสนับสนุนด้านกำลังใจและสวัสดิการแก่ครูอาจารย์และเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติ เพื่อเป็นแรงจูงใจในการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง

5. แผนงานจัดทำและพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสาร โดยมีมาตรการดำเนินงานคือ

5.1 จัดระบบข้อมูลข่าวสารและผลงานเป็นหมวดหมู่เพื่อความสะดวกในการใช้ โดยอาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่

- 5.2 รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการป้องกันสารเสพติดเผยแพร่แก่ผู้ปฏิบัติและผู้เกี่ยวข้องเป็นระยะ ๆ ตามความจำเป็นและโอกาสที่เหมาะสม
6. แผนงานรณรงค์ป้องกันยาเสพติด โดยมีมาตรการดำเนินงาน คือ
- 6.1 สนับสนุนให้สถานศึกษาร่วมกับองค์กรในท้องถิ่นจัดกิจกรรมรณรงค์ตามโอกาส โดยให้นักเรียนนักศึกษามีส่วนร่วมในการแสดงออก
- 6.2 ส่งเสริมในการจัดกิจกรรมการกุศลเพื่อป้องกันสารเสพติดการประกวดความสามารถต่าง ๆ และนิทรรศการ
- 6.3 ผลิตและพัฒนาสื่อ เพื่อการรณรงค์ที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพและเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของสถานศึกษาและองค์กรต่าง ๆ
7. แผนงานบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยมีมาตรการดำเนินงานคือ
- 7.1 สนับสนุนให้สถานศึกษาที่มีความพร้อมทดลองจัดบริการฟื้นฟูจิตใจและเหนี่ยวนำพฤติกรรมของนักเรียน นักศึกษาที่ใช้สารเสพติด โดยอาศัยแนวทางกีฬาบำบัดเพื่อให้ผู้ใช้สารเสพติดกลับคือสู่สภาวะปกติ
- 7.2 ให้ความร่วมมือกับสถานบำบัดและบิดามารดา ผู้ปกครองในการป้องกันเยาวชนผู้ใช้สารเสพติดที่ได้รับการถอนพิษยาแล้ว ไม่ให้หวนกลับสู่พฤติกรรมการใช้ยาอีก
8. แผนงานความร่วมมือกับต่างประเทศ โดยมีมาตรการดำเนินงานคือ
- 8.1 ให้นักวิชาการ และผู้รับผิดชอบงานด้านการป้องกันสารเสพติด มีโอกาสศึกษาดูงาน ร่วมประชุมสัมมนา ฝึกอบรมในต่างประเทศ
- 8.2 สนับสนุนให้หน่วยงานที่ดำเนินงานป้องกันสารเสพติดในสถานศึกษาจัดทำโครงการด้านวิชาและงบประมาณได้รับความช่วยเหลือจากต่างประเทศ
- 8.3 ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและถ่ายทอดประสบการณ์ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติกับประเทศเพื่อนบ้าน
9. แผนงานวิจัยและประเมินผล โดยมีมาตรการดำเนินงาน คือ
- 9.1 ส่งเสริมสนับสนุนให้ทำการศึกษา สำรวจและวิจัยอย่างกว้างขวาง โดยให้ได้รับเงินอุดหนุนค่าใช้จ่ายจากงบประมาณแผ่นดิน และเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ
- 9.2 ส่งเสริมให้ทำการศึกษา สำรวจพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของเยาวชนในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อใช้ในการค้นหาแนวโน้มของปัญหาสารเสพติดในประเทศไทย

9.3 จัดให้มีการติดตามโครงการ และประเมินผลการดำเนินงาน ในพื้นที่ทั้ง 12 เขตการศึกษา

2.2 ความรู้เรื่องสารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน

2.2.1 ความหมายของสารเสพติด

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2543) [Online] ได้ให้ความหมายของสารเสพติดไว้ว่า หมายถึง ยาหรือสารเคมีชนิดใดชนิดหนึ่ง ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายด้วยวิธีใดก็ตาม เช่น กิน ฉีด สูบ ดม เป็นระยะเวลาติดต่อกัน จะก่อให้เกิดการติดยาและส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้ใช้ในลักษณะสำคัญดังนี้

1. ต้องเพิ่มปริมาณของสารเสพติดมากขึ้นเรื่อย ๆ
2. เมื่อหยุดใช้สารเสพติด จะเกิดอาการลงแดง (เสียนยา)
3. มีความต้องการที่จะใช้ยาเสพติดอยู่ตลอดเวลา
4. สุขภาพของผู้ใช้สารเสพติดจะทรุดโทรมลง

นายแพทย์อังกูร ภัทรารกร โรงพยาบาลธัญญารักษ์ (2543) [Online] ได้กล่าวถึง ความหมายของสารเสพติดให้โทษไว้ว่า สารเสพติดให้โทษ หมายถึง สารใดก็ตามแต่ไม่ว่าจะเป็นสารที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือสารที่สังเคราะห์ขึ้น เมื่อนำเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าทางใดก็ตามก็ออกฤทธิ์ต่อร่างกายและจิตใจ จะทำให้เกิดการเสพติดได้ หากใช้สารเสพติดนั้น เป็นประจำทุกวัน หรือวันละหลายครั้งก่อให้เกิดลักษณะสำคัญ 4 ประการคือ

1. เกิดอาการดื้อยา หรือต้านยา (Tolerance) ต้องใช้สารนั้นในปริมาณสูงขึ้น เพื่อให้ได้ฤทธิ์เท่าเดิม
2. เกิดอาการขาดยา, ถอนยา หรืออยากยา (Withdrawal) เมื่อใช้สารนั้นเท่าเดิม, ลดลงหรือหยุดใช้
3. ต้องพยายามทุกวิถีทางในการนำสารนั้นมาใช้ให้ได้
4. เกิดโทษต่อตนเองและผู้อื่น ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2541 : 1) ได้กล่าวถึง ความหมายโดยทั่วไปของสารเสพติดไว้ว่าสารเสพติด หมายถึง สารหรือยาที่อาจเป็นผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติ หรือจากการสังเคราะห์ ซึ่งเมื่อบุคคลใดเสพหรือได้รับเข้าไปในร่างกายซ้ำกัน แล้วไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ เป็นช่วงระยะ ๆ หรือนานติดกันก็ตามทำให้เป็นดังนี้

1. บุคคลนั้นต้องตกอยู่ใต้อำนาจ หรือเป็นทาสของสิ่งนั้นทางด้านร่างกายและจิตใจหรือจิตใจเพียงอย่างเดียว
2. ต้องเพิ่มปริมาณการเสพขึ้นเรื่อย ๆ หรือทำให้สุขภาพของผู้เสพยติติดเสื่อมโทรมลง
3. เมื่อถึงเวลาอยากเสพแล้วไม่ได้เสพยาจะมีอาการผิดปกติทางด้านร่างกายและจิตใจหรือเกิดอาการทางด้านจิตใจเพียงอย่างเดียว

นอกจากนี้ยังมีความหมายของสารเสพติดตามกฎหมายซึ่งได้กล่าวโดย สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2541 : 12-13) ได้กล่าวถึงความหมายของสารเสพติดตามกฎหมายไว้ว่า สารเสพติดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยฉบับที่ 2 พ.ศ. 2534 แบ่งออกได้ เป็น 3 กลุ่ม คือ

1. สารเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติสารเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522
2. วัตถุออกฤทธิ์ ตามพระราชบัญญัติวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518
3. สารระเหย ตามพระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. 2533

สารเสพติดให้โทษ หมายความว่า สารเคมีหรือวัตถุชนิดใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใด ๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพเรื่อย ๆ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลง กับให้รวมถึงพืชหรือส่วนของพืชที่เป็น หรือให้ผลผลิตเป็นสารเสพติดให้โทษ หรืออาจให้ผลผลิตเป็นสารเสพติดให้โทษ และสารเคมีที่ใช้ในการผลิตสารเสพติดให้โทษดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่หมายความถึงยาสามัญประจำบ้านบางตำรับตามกฎหมายว่าด้วยสารเสพติดให้โทษผสมอยู่

วัตถุออกฤทธิ์ หมายความว่า วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทที่เป็นสิ่งธรรมชาติหรือที่ได้จากสิ่งธรรมชาติ หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทที่เป็นวัตถุสังเคราะห์ ทั้งนี้ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สารระเหย หมายความว่า สารเคมีหรือผลิตภัณฑ์ ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมประกาศว่าเป็นสารระเหย

ดังนั้นจากความหมายข้างต้นจึงสรุปได้ว่า สารเสพติดคือ สารหรือยาที่อาจเป็นผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากธรรมชาติ หรือจากการสังเคราะห์ ซึ่งเมื่อบุคคลใดเสพหรือได้รับเข้าไปในร่างกายซ้ำ ๆ กันแล้วไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ เป็นช่วงระยะ ๆ หรือนานติดต่อกันก็ตาม จะทำให้บุคคลนั้นต้องตกอยู่ใต้อำนาจหรือเป็นทาสของสิ่งนั้นทางด้านร่างกายและจิตใจหรือจิตใจเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ยังต้องเพิ่ม

ปริมาณการเสพยาขึ้นเรื่อย ๆ หรือทำให้สุขภาพของผู้เสพยาติดเสื้อมโกรมลง และเมื่อถึงเวลาอยากเสพยาแล้วไม่ได้เสพยาจะมีอาการผิดปกติทางด้านร่างกายและจิตใจหรือเฉพาะทางด้านจิตใจเกิดขึ้นในผู้เสพยาได้

ประเภทของสารเสพยาติด

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2543 : 1-2) ได้แบ่งประเภทของสารเสพยาติดไว้ตาม พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 จัดแบ่งยาเสพติดออกเป็น 3 กลุ่ม คือ สารเสพยาติดให้โทษ วัตถุออกฤทธิ์ และสารระเหย จัดแบ่งออกได้เป็น 5 ประเภท กล่าวคือ

1. สารเสพยาติดให้โทษ แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

ประเภทที่ 1 สารเสพยาติดให้โทษชนิดร้ายแรง

- เฮโรอีน
- แอมเฟตามีน
- เมทแอมเฟตามีน
- เอ็กซ์ตาซี
- แอลเอสดี

ฯลฯ

ประเภทที่ 2 สารเสพยาติดให้โทษทั่วไป

- ผีน
- มอร์ฟีน
- โคคาอีน(โคเคน)
- โคเดอีน

ฯลฯ

ประเภทที่ 3 สารเสพยาติดให้โทษชนิดเป็นตำรับยาที่มีสารเสพยาติดให้โทษ ประเภท 2

ปรุงผสมอยู่ด้วย

- ยาแก้ไอที่มีฝิ่นหรือโคเดอีนเป็นส่วนผสม
- ยาแก้ท้องเสียที่มีไดฟีน็อกซีเลทเป็นส่วนผสม

ประเภทที่ 4 สารเคมีที่ใช้ในการผสมยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือประเภท 2

- อาเซติคแอนไฮไดรด์
- อาเซติลคอลลไร

ฯลฯ

ประเภทที่ 5 สารเสพติดให้โทษที่มีได้เข้าชายอยู่ในประเภท 1 ถึง ประเภท 4

- กัญชา
- กระท่อม

2.2.2 แอมเฟตามีน

2.2.2.1 ความหมายและประวัติของแอมเฟตามีน

สุนันท์ วสาครวระ (2537 : 3) ได้กล่าวถึงความหมายของแอมเฟตามีนไว้ว่า หมายถึง เป็นวัตถุออกฤทธิ์ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 (ประเภท 2) ที่มีฤทธิ์สังเคราะห์ขึ้นเป็นยาที่มีฤทธิ์กระตุ้นระบบประสาทส่วนกลาง อาจทำให้ผู้ใช้มีความรู้สึกกระปรี้กระเปร่าอารมณ์ครั้นเครง และถือว่าเป็นสารเสพติด ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ 14 สิงหาคม 2521 กำหนดให้เป็นสารเสพติด ตามความในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 ดังนั้นผู้ผลิต ผู้ครอบครองเสพ ขาย จึงมีความผิดเหมือนกับสารเสพติดให้โทษชนิดหนึ่ง และเป็นชื่อที่ใช้เรียกสารเสพติด ที่มีส่วนผสมของสารเคมี ประเภทแอมเฟตามีน (Amphetamine) สารประเภทนี้แพร่ระบาดอยู่ 3 รูปแบบด้วยกันคือ แอมเฟตามีนซัลเฟต (Amphetamine Sulfate) เมทแอมเฟตามีน (Methamphetamine) และเมทแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ (Methamphetamine Hydrochloride) ซึ่งจากผลการตรวจพิสูจน์ยาบ้าปัจจุบันที่พบอยู่ในประเทศไทยมักพบว่า เกือบทั้งหมดมีเมทแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ผสมอยู่

สุนันท์ วสาครวระ (2537 : 5-6) ได้กล่าวไว้ว่า ประวัติความเป็นมาของแอมเฟตามีนเริ่มต้นที่ในปี ค.ศ. 1927 ได้มีการค้นพบวิธีสังเคราะห์ Amphetamine ขึ้นเป็นครั้งแรกโดยการัดอน เอ ออลลิส (Gardon A. Alles) และต่อมาในปี ค.ศ. 1930 Prinese และเพื่อนร่วมงานได้พบว่าแอมเฟตามีนมีฤทธิ์ทำให้หลอดโลหิตตีบเล็กน้อยและทำให้ความดันโลหิตสูงขึ้น หลังจากนั้นต่อมาอีก 2 ปี (ค.ศ. 1932) บริษัทผลิตยา Smith Kline and France ได้นำเอาแอมเฟตามีนมาผลิตเป็นยาสูดดมแก้หวัดคัดจมูกให้ชื่อว่า "Benzedrine Inhaler" ซึ่งต่อมาพบว่ายานี้ทำให้เกิดการเสพติดจึงเลิกใช้

ต่อมาในปี ค.ศ. 1933 Alles ได้พบว่าแอมเฟตามีนมีฤทธิ์ทำให้หลอดลมขยาย กระตุ้นการหายใจและกระตุ้นสมอง Prizmetal และ Bloomberg จึงได้นำเอาฤทธิ์ในการกระตุ้นสมองของแอมเฟตามีนมาใช้ในการรักษาโรคง่วงหลับ (Narcolepsy) เป็นครั้งแรกในปี 1935 และหลังจากนั้นมาก็ได้มีการนำมาใช้เป็นยาลดน้ำหนัก หรือยาลดความอ้วนใช้ในผู้ป่วยที่มีอาการอ่อนเปลี้ย ผู้ป่วยโรคจิตที่มีอาการซึมเศร้า ใช้เป็นยาแก้ง่วง และใช้เป็นยาแก้พิษ สำหรับยาที่กดประสาทส่วนกลางหรือกดสมอง

ในระบอบสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้มีการนำเอายาแอมเฟตามีนมาใช้ช่วยในการทำสงคราม โดยใช้ให้ทหารที่มีอยู่เวรยาม หรือทหารที่จะต้องปฏิบัติงานพิเศษบางอย่างรับประทาน เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ทนนานขึ้น ไม่อ่อนเปลี้ยหรือ่วงนอนเร็วดังผู้ที่ได้รับประทานยา ซึ่งนับว่าเป็นการใช้ยานี้ ในกิจกรรมด้านอื่นที่มีใช้ทางด้านการแพทย์และหลังจากสงครามเลิกแล้วก็ได้มีการนำเอาแอมเฟตามีน มาใช้กันอย่างแพร่หลายมากขึ้น ทั้งทางด้านการแพทย์และด้านอื่น ๆ ที่มีได้เกี่ยวกับการแพทย์ เช่น ในด้านกีฬา การแข่งม้า หรือสัตว์อื่น การขับรถระยะทางไกล ๆ การดูหนังสือสอบ การลดน้ำหนัก เพื่อเสริมสวย

2.2.2.2 ลักษณะของแอมเฟตามีน

สุนันท์ วสาคารวะ (2537 : 6) ยังได้กล่าวถึงลักษณะของแอมเฟตามีนไว้ว่า

แอมเฟตามีนมีลักษณะเป็นผงผลึกสีขาว ไม่มีกลิ่น มีรสขมนิด ๆ ผงแอมเฟตามีน 1 กรัม จะละลายได้ในน้ำ 9 ซีซี (มิลลิตร) และใน 500 ซีซี (มิลลิตร) ของแอลกอฮอล์ ผงแอมเฟตามีนไม่ละลายในอีเทอร์ สารละลายของแอมเฟตามีนมีฤทธิ์เป็นกรด เมื่อทดสอบด้วยกระดาษลิตมัส

รูปร่าง โดยทั่วไปลักษณะของแอมเฟตามีน เมื่อนำไปทำยาแล้ว มักจะมีลักษณะเป็นเม็ดเล็ก ๆ แคปซูลที่แพร่ระบาดในปัจจุบันจะมีลักษณะเป็นเม็ดกลมแบนมีเส้นผ่าศูนย์กลาง ประมาณ 7 มิลลิเมตร น้ำหนักเฉลี่ยประมาณ 0.11 กรัม ต่อ 1 เม็ด มีสีขาว เหลือง น้ำตาล หลากสีเป็นต้น

สัญญาลักษณะบนเม็ด รูปหัวม้า/London (ด้านหนึ่งของเม็ดยาประทับรูปหัวม้า อีกด้านหนึ่งประทับคำว่า London) รูปหัวม้า/USA รูปหัวม้า/Marlboro กีเลน/London M/* M/99 99/เส้น แบ่งครึ่งเม็ด Sp/99 รูปคางคาว/แบ่งเส้นครึ่งเม็ด k/44 ***/เส้น แบ่งครึ่งเม็ด หรือบางเม็ดจะมีคำว่า "Super" พิมพ์อยู่เหนือรูปหัวม้าและมีอักษร "D" พิมพ์อยู่ใต้รูปหัวม้า อีกด้านหนึ่งของเม็ดยาจะเป็นเส้นแบ่งครึ่ง แอมเฟตามีนชนิดชนิดก็มีปรากฏให้เห็นเช่นกัน แอมเฟตามีนสามารถนำเข้าสู่ร่างกายได้โดยรับประทาน หรือผสมอาหารและเครื่องดื่มชนิดบรรจุหลอดใช้ฉีดเข้าสู่ร่างกาย

โรงพยาบาลรัฐญารักษ์ (2543) [Online] ได้กล่าวถึง ลักษณะยาบ้า ไว้ว่าลักษณะเดิมเป็นเม็ดกลมแบนขนาดเล็ก สีขาว มีรูปหัวม้า และคำว่า London ปัจจุบันที่แพร่หลาย เป็น Metamphetamine เม็ดกลมขนาดเล็กเท่าเม็ดถั่วเหลือง สีลายกระ ต่างๆ เช่น น้ำตาล เหลือง สีกะปิ ที่พบบ่อยมากจะมีตัวหนังสือ M หรือ ด้านหนึ่ง อีกด้านจะเขียนเลข 99 ราคาตามท้องตลาด 40 ถึง 100.- บาท ทั้ง ๆ ที่การผลิตแค่เพียงนำแบ่งผสมตัวยาคัดเป็นเม็ด ต้นทุนต่ำมากไม่แตกต่างกับยาแก้ปวดทั่ว ๆ ไป

ยาบ้า จัดอยู่ในกลุ่มสารเสพติดที่ออกฤทธิ์กระตุ้นประสาท มีลักษณะเป็นยาเม็ดกลมแบนขนาดเล็ก เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 6-8 มิลลิเมตร ความหนาประมาณ 3 มิลลิเมตร น้ำหนักเม็ดยา

ประมาณ 80-100 มิลลิกรัม มีสีต่างๆ กัน เช่น สีส้ม สีน้ำตาล สีม่วง สีชมพู สีเทา สีเหลืองและสีเขียว มีสัญลักษณ์ที่ปรากฏบนเม็ดยา เช่น P, M, PG, WY สัญลักษณ์รูปดาว, รูปพระจันทร์เสี้ยว, 99 หรือ อาจเป็นลักษณะของเส้นแบ่งครึ่งเม็ด ซึ่งสัญลักษณ์เหล่านี้อาจปรากฏบนเม็ดยาด้านหนึ่งหรือทั้งสองด้าน หรืออาจเป็นเม็ดเรียบทั้งสองด้านก็ได้

2.2.2.3 ประเภทของแอมเฟตามีน

สุนันท์ วสาคารวะ (2537 : 4 - 5) ได้กล่าวถึง ประเภทของยาแอมเฟตามีนไว้ว่า แอมเฟตามีน จัดเป็นวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2518 และ นอกจากนี้ยังมีตัวยาคือ

1. แอมเฟตามีน (Amphetamine)
2. เดกแอมเฟตามีน (Dexamphetamine)
3. เมทแอมเฟตามีน (Methylphenidate)
4. มิทิลเฟนิเดต (Methylphenidate)
5. เฟนไซคลิดีน (Phencyclidine)
6. เฟนเมตราซีน (Phenmetrazine)
7. เซโคบาร์บิทัล (Secobarbital)

ทั้งนี้รวมถึงวัตถุที่มีชื่อทางเคมีอย่างเดียวกัน แต่เรียกชื่ออย่างอื่นเกล็ดของวัตถุดังกล่าวและ วัตถุดำรับใด ๆ ที่มีวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 ผสมอยู่ด้วย

จากวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ประเภทแอมเฟตามีน เดกแอมเฟตามีนและ เมทแอมเฟตามีนหรือเรียกตามภาษาชาวบ้านว่ายาม้า ยาขยัน ยาแก้ง่วง ยาบำรุงกำลัง ยาเพิ่มพลัง ยาได้ป

ในอดีตรูปแบบเม็ดของยาม้าที่จำหน่ายกันในตลาดมืด มีผู้ทำการศึกษาพบว่า ยาบ้าชนิดที่ แพร่หลายที่สุดเป็นยาบ้าที่มีสัญลักษณ์เป็นรูปหัวบ๊า และอักษร London ประทับบนเม็ดยา เป็นเครื่องหมายการค้า ด้วยสัญลักษณ์นี้เอง จึงเป็นต้นกำเนิดคำว่า "ยาบ้า" ถึงแม้ว่าปัจจุบันยาบ้า ที่พบในประเทศไทยจะมีสัญลักษณ์เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมก็ตาม

นอกจากนี้ยังแบ่งแอมเฟตามีน ตามชื่อเรียกทางการค้าได้เป็น 3 ประเภทคือ

1. เบนซีดรีน (Benzedrine) หรือเรียกเป็น Bennies, Peaches, Truck-driver
2. เดกแอมเฟตามีน (Dexamphetamine) หรือเรียกเป็น Dexies, Dex, Brownies
3. เมทแอมเฟตามีน (Methamphetamine) หรือเรียกเป็น Meth, Speed, Crystal

2.2.2.4 สารออกฤทธิ์ที่มีอยู่ในเม็ดยา

มูลนิธิอารมณ์ พงศ์พงัน (2541 : 8 - 9) ได้กล่าวถึงสารออกฤทธิ์ ที่มีอยู่ในเม็ดยาแอมเฟตามีนไว้ว่า เมื่อทำการตรวจพิสูจน์หาสารออกฤทธิ์ที่มีอยู่ในยาบ้า พบว่ามีสารออกฤทธิ์ที่จัดเป็นวัตถุออกฤทธิ์ประเภทที่ 1 และมีตัวยาอื่น ๆ ผสมอยู่ด้วย โดยที่เม็ดยาต่าง ๆ ที่แพร่หลายอยู่ มีทั้งพบในรูปยาเดี่ยวหรือยาผสมก็ได้ ดังนี้

ยาเดี่ยว คือ ในเม็ดยามีสารออกฤทธิ์เพียงชนิดเดียว ได้แก่ แอมเฟตามีน (Amphetamine) เมทแอมเฟตามีน (Methamphetamine) อีเฟดรีน (Ephedrine) เฟนโพรพอเรกซ์ (Fenproporex) และคาเฟอีน (Caffeine) เป็นต้น

ยาผสม คือ ในเม็ดยามีสารออกฤทธิ์ตั้งแต่ 2 ชนิดขึ้นไป เช่น

เมทแอมเฟตามีน หรือแอมเฟตามีน ผสมคาเฟอีน

(Methamphetamine or Amphetamine and Caffeine)

เมทแอมเฟตามีน แอมเฟตามีน ผสมอีเฟดรีน

(Methamphetamine or Amphetamine and Ephedrine)

อีเฟดรีน ผสมคาเฟอีน

(Ephedrine and Caffeine)

เพโมลีน ผสม คาเฟอีน

(Pemoline and Caffeine)

เมทแอมเฟตามีน หรือแอมเฟตามีน ผสมอีเฟดรีน และคาเฟอีน

(Methamphetamine or Amphetamine, Ephedrine and Caffeine)

เพโมลีน ผสมกับ อีเฟดรีน และคาเฟอีน

(Pemoline, Ephedrine and Caffeine)

ฟีนาโซน ผสมกับ อีเฟดรีน และคาเฟอีน

(Phenazone, Ephedrine and Caffeine)

เดกซ์โตรเมโทรแฟน ผสมกับ อีเฟดรีน และคาเฟอีน

(Dextromethorphan, Ephedrine and Caffeine)

แอมเฟตามีน ผสมกับเมทแอมเฟตามีน อีเฟดรีน และคาเฟอีน

(Amphetamine, Methamphetamine, Ephedrine and Caffeine)

เฟเนทิลีน ผสมกับ อีเฟดรีน คาเฟอีน และเบนโซเคน

(Fenethyline, Ephedrine, Caffeine and Benzocaine)

เฟเนทิลลีน ผสมกับเฟฟลูรามีน อีเฟดรีน และคาเฟอีน

(Fenethylamine, Fenfluramine, Ephedrine and Caffeine)

โดยทั่วไปเราคิดว่าใน "ยาบ้า" มี "แอมเฟตามีน" เป็นสารออกฤทธิ์อยู่เท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากในอดีตจะพบสารแอมเฟตามีนในเม็ดยา แต่ปัจจุบันนี้พบว่า 99% ของยาบ้าจริงจะตรวจพบสารเมทแอมเฟตามีนเป็นสารสำคัญในเม็ดยา โดยที่เม็ดยา 1 เม็ด จะมีน้ำหนักสุทธิประมาณ 60 - 120 มิลลิกรัม (0.06 - 0.12 กรัม) และมีสารออกฤทธิ์หรือเมทแอมเฟตามีนอยู่ประมาณ 30 - 40% หรือประมาณ 18 - 48 มิลลิกรัม (0.018 - 0.048 กรัม) นอกจากแอมเฟตามีนแล้ว พบว่า ปัจจุบัน มีการนำเอาสารอื่น ๆ ที่มีฤทธิ์ในการกระตุ้นการทำงานของระบบประสาท ในทำนองเดียวกับแอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์ของแอมเฟตามีน แต่ความรุนแรงของการกระตุ้นประสาทและอาการข้างเคียงที่เกิดขึ้นจากฤทธิ์ของแต่ละตัวจะมีความแตกต่างกัน

2.3 ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ประเภทยาแอมเฟตามีน

ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติด ประเภทยาแอมเฟตามีน ตลอดจนความตระหนักแนวทางการประพฤติ ปฏิบัติ เพื่อไม่ให้เกี่ยวข้องกับการเสพยาเสพติด ยาแอมเฟตามีนในเรื่องของโทษ บทลงโทษทางกฎหมายที่ใช้เป็นมาตรการควบคุมทางกฎหมายที่ใช้ในการลงโทษผู้ที่กระทำความผิด อันเกี่ยวเนื่องกับสารเสพติด ไม่ว่าจะเป็นในกรณี ที่เป็นผู้เสพ ผู้ผลิต ผู้ขาย ผู้ครอบครอง ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก โดยมีโทษสูงสุดถึงประหารชีวิต ในเรื่องของพิษของสารเสพติดแอมเฟตามีน (ยาบ้า) คือการออกฤทธิ์ของตัวยารวมถึงอาการของผู้ที่เสพยาแอมเฟตามีนนั้น และภัยหรือผลที่เกิดขึ้นจากสารเสพติดและส่งผลกระทบต่อการทำงานของชีวิตประจำวันในสภาพสังคม รวมไปถึงอันตรายอันเกิดขึ้นจากการเกี่ยวข้องกัสารเสพติดนั้น ๆ ซึ่งส่งผลทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ ทั้งตัวผู้เสพ ครอบครัว สังคม และเศรษฐกิจ

โทษของสารเสพติดแอมเฟตามีน บทลงโทษทางกฎหมายที่ใช้เป็นมาตรการควบคุมทางกฎหมายที่ใช้ในการลงโทษผู้ที่กระทำความผิด อันเกี่ยวเนื่องกับสารเสพติด ไม่ว่าจะเป็นในกรณี ที่เป็นผู้เสพ ผู้ผลิต ผู้ขาย ผู้ครอบครอง ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก โดยมีโทษสูงสุดถึงประหารชีวิต

1. กฎหมายควบคุมวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทตามพระราชบัญญัติวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท พ.ศ. 2518

โรงพยาบาลธัญญารักษ์ (2543) [Online] ได้กล่าวถึงบทลงโทษที่ใช้กฎหมายควบคุมวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทตามพระราชบัญญัติวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทพ.ศ. 2518

1. ห้ามผู้ใด ผลิต ขาย นำเข้าหรือส่งออก วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท ประเภทที่ 1 และ 2 นอกจากกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทประเภทที่ 2 ขายได้โดยแพทย์ สัตวแพทย์ ทันตแพทย์ เฉพาะผู้ป่วยของตน หรือกระทำโดยกระทรวง ทบวง กรม สภาอากาศไทย องค์การเภสัช หรือสถานที่ ที่ราชการกำหนดบตลงโทษผู้ฝ่าฝืน ระวังโทษจำคุก 5 - 20 ปี และปรับ 100,000 - 400,000.- บาท

2. ห้ามผู้ใดผลิต ขาย นำเข้า หรือส่งออก วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท ประเภทที่ 3 และ 4 เว้นแต่ได้ขออนุญาตแล้วตามกฎหมาย ซึ่งต้องมีเภสัชกรเป็นผู้รับผิดชอบ ควบคุมบตลงโทษ ผู้ฝ่าฝืน ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี และปรับไม่เกิน 100,000.- บาท

3. ห้ามผู้ใดเสพวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทประเภทที่ 1 ห้ามผู้ใดเสพวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทประเภทที่ 2 เว้นแต่สั่งโดยแพทย์, ทันตแพทย์ผู้ให้การรักษ่าห้ามผู้ใดครอบครอง หรือใช้ประโยชน์วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท ประเภทที่ 1 - 2 โดยขาดการอนุญาต บตลงโทษ ผู้ฝ่าฝืน ระวังโทษ จำคุก 1 - 5 ปี และปรับ 20,000 - 100,000.- บาท

4. ห้ามผู้ใดจงใจ ชักนำ ยุยงส่งเสริม หรือใช้อุบายล่อลวงขู่เข็ญให้ผู้อื่นเสพวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท บตลงโทษ ผู้ฝ่าฝืนระวังโทษจำคุก 2 - 10 ปี และปรับ 40,000 - 100,000.- บาท และถ้ากระทำต่อหญิงหรือบุคคลที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ หรือจงใจเพื่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดอาญาหรือเพื่อประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่นในการกระทำความผิดอาญา โทษจะเพิ่มขึ้นเป็นจำคุก 3 ปี - ตลอดชีวิต และปรับ 60,000 - 500,000 บาท

2. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2543) [Online] ได้กล่าวถึงพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 ไว้ว่า

กฎหมายฉบับนี้ กำหนดให้มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (สำนักงาน ป.ป.ส.) เป็นองค์กรกลาง รับผิดชอบงานการป้องกัน และปราบปรามยาเสพติด ของประเทศ และให้มีสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (สำนักงาน ป.ป.ส.) มีหน้าที่เป็นหน่วยกลางในการประสานการดำเนินงาน ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการและปฏิบัติงานธุรการอื่น

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (สำนักงาน ป.ป.ส.) ประกอบด้วย ประธานกรรมการ คือ นายกรัฐมนตรี กรรมการโดยตำแหน่ง คือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข อธิบดีกรมตำรวจ อธิบดีกรมศุลกากร อัยการสูงสุด กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอีก ไม่เกินหกคน (วาระคราวละ 2 ปี) และมีกรรมการและเลขานุการ คือ เลขาธิการ สำนักงาน ป.ป.ส. (มาตรา 5)

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (มาตรา 13)

1. กำหนดแผนงานและมาตรการป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับสารเสพติด
 2. ควบคุมสืบสวนสอบสวนและฟ้องคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับสารเสพติด
 3. วางโครงการและดำเนินการ ตลอดจนสั่งให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด
 4. ควบคุม เร่งรัดและประสานงานการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับสารเสพติด
 5. เสนอความคิดเห็นต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อให้มีการปรับปรุงการปฏิบัติราชการหรืองานแผนงานหรือโครงการของส่วนราชการ ที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับสารเสพติด
 6. ประสานงานและกำกับเกี่ยวกับการบำบัดรักษาผู้ติดสารเสพติด
 7. พิจารณาอนุมัติแต่งตั้งเจ้าพนักงาน ป.ป.ส.
 8. เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามสารเสพติดในสถานประกอบการ และกำหนดให้สถานที่ ซึ่งใช้ในการประกอบธุรกิจใด ๆ เป็นสถานประกอบการ
 9. สั่งปิดชั่วคราวหรือพักใช้ใบอนุญาตประกอบการสถานประกอบการที่ตรวจพบว่ามีการกระทำความผิดเกี่ยวกับสารเสพติด ในสถานประกอบการ
 10. เปรียบเทียบปรับเจ้าของหรือผู้ดำเนินกิจการสถานประกอบการ ที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายนี้
- สำหรับอำนาจหน้าที่กรรมการ เลขาธิการ รองเลขาธิการ และเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. มีดังนี้ (มาตรา 14)

11. เข้าไปในเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือยานพาหนะใด ๆ ในเวลากลางวัน ระหว่างพระอาทิตย์ขึ้น และพระอาทิตย์ตก เพื่อตรวจค้น ยึดหรืออายัดยาเสพติด ที่มีไว้โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือจับกุมบุคคลใด ๆ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า กระทำความผิด ตามกฎหมาย เกี่ยวกับสารเสพติด แต่ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า มีสารเสพติดซุกซ่อนอยู่ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือบุคคลที่ถูกจับได้หลบซ่อนอยู่ในเคหสถาน หรือสถานที่นั้น ประกอบกับมีเหตุอันควรเชื่อว่าหากไม่ดำเนินการในทันที สารเสพติดนั้น จะถูกโยกย้ายหรือบุคคลที่หลบซ่อนอยู่จะหลบหนี ก็ให้มีอำนาจเข้าไปในเวลากลางภายหลังพระอาทิตย์ตกได้

3. พระราชบัญญัติสารเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522

กองนิติการ สำนักงาน ป.ป.ส. (2543 : 2-6) ได้กล่าวถึงฐานความผิดและโทษเกี่ยวกับ ยาเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติสารเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ประกาศให้เป็นสารเสพติดประเภทที่ 1 ลำดับที่ 5 ประกาศ ฉบับที่ 135/2539 ฐานความผิดและโทษ จัดแบ่งได้เป็นประเภทดังนี้

1. ผู้ผลิต

- 1.1 จำคุกตลอดชีวิต (ม.65 ว.1)
- 1.2 ถ้ากระทำเพื่อจำหน่าย ประหารชีวิต (ม.65 ว.2)
- 1.3 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ 20 กรัมขึ้นไป ถือว่ากระทำเพื่อจำหน่าย (ม.15 ว.2)

2. ผู้นำเข้า

- 2.1 จำคุกตลอดชีวิต (ม.65 ว.1)
- 2.2 ถ้ากระทำเพื่อจำหน่าย ประหารชีวิต (ม.65 ว.2)
- 2.3 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ 20 กรัมขึ้นไป ถือว่ากระทำเพื่อจำหน่าย(ม.15 ว.2)

3. ผู้ส่งออก

- 3.1 จำคุกตลอดชีวิต (ม.65 ว.1)
- 3.2 ถ้ากระทำเพื่อจำหน่าย ประหารชีวิต (ม.65 ว.2)
- 3.3 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ 20 กรัมขึ้นไป ถือว่ากระทำเพื่อจำหน่าย (ม.15 ว.2)

การจำหน่าย

3.4 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกิน 100 กรัม จำคุก 5 ปี ถึงตลอดชีวิตและปรับ 50,000 - 500,000 บาท (ม.66 ว.1)

3.5 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกิน 100 กรัม มีโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต (ม.66 ว.2)

4. เพื่อครอบครองเพื่อจำหน่าย

4.1 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกิน 100 กรัม จำคุก 5 ปี ถึงตลอดชีวิตและปรับ 50,000 - 500,000 บาท (ม.66 ว.1)

4.2 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกิน 100 กรัม มีโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต (ม.66 ว.2)

5. ครอบครอง

5.1 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกิน 20 กรัม จำคุก 1 - 10 ปี และปรับ 10,000 - 100,000 บาท (ม.67)

5.2 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ 20 กรัมขึ้นไป ให้ถือว่าครอบครองเพื่อจำหน่าย (ม.15 ว.2) มีโทษตาม ม66

6. เสพ

6.1 จำคุก 6 เดือนถึง 10 ปี และปรับ 5,000 - 100,000 บาท (ม.91)

6.2 ใช้ให้ผู้อื่นเสพ

6.3 จำคุก 2 - 20 ปี และปรับ 20,000 - 200,000 บาท (ม.93 ว.1 และ ม.93 ม.5)

6.4 ถ้ากระทำโดยมีอาวุธหรือร่วมกัน 2 คน ขึ้นไป จำคุก 4 - 30 ปีและปรับ 40,000 - 300,000 บาท (ม.93 ว.2 และ ม.93 ว.5)

6.5 ถ้ากระทำเพื่อจูงใจให้ผู้อื่นกระทำความผิดอาญา หรือเพื่อประโยชน์ในการกระทำความผิดอาญาจำคุก 6 ปี ถึงตลอดชีวิตและปรับ 60,000-1,000,000 บาท (ม.93 ว.3 และ ม.93 ว.5)

6.6 ถ้าเป็นการกระทำต่อหญิงหรือบุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะต้องระวางโทษประหารชีวิต (ม.93 ว.5)

6.7 ถ้ายุยงส่งเสริมให้ผู้อื่นเสพย์ จำคุก 1-5 ปี และปรับ 10,000 - 50,000 บาท (ม.93 ทวิ ว.1)

4. พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

สำนักงาน ป.ป.ส. (2542 : 325 - 329) ได้กล่าวถึง พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 ไว้ว่ามาตรา 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (3 ทวิ) และ (3 ตริ) ของมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

"(3 ทวิ) ไม่เสพย์สารเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ"

"(3 ตริ) ไม่เสพย์วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท"

ฯลฯ

(3) ไม่เสพหรือเมาสุราหรือของมึนเมาอย่างอื่น

"(3 ทวิ) ไม่เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ"

"(3 ตริ) ไม่เสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท"

"มาตรา 102 ทวิ ในกรณีมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ได้รับใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถผู้ใด ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่นั้นมีสารอยู่ในร่างกายอันเกิดจากการเสพสุราหรือของมีเมาอย่างอื่นหรือยาเสพติดให้โทษ หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ให้ผู้ตรวจการหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจตรวจหรือทดสอบหรือสั่งให้การตรวจหรือทดสอบว่าผู้นั้นมีสารนั้น ๆ อยู่ในร่างกายหรือไม่

เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ วิธีการตรวจหรือทดสอบตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดี กำหนดประกาศในราชกิจจานุเบกษา"

มาตรา 108 เมื่อปรากฏว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถผู้ใดขาดคุณสมบัติ หรือมีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 96 มาตรา 97 มาตรา 98 หรือมาตรา 99 หรือบกพร่องในภายหลังเมื่อได้รับใบอนุญาตแล้ว ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้นั้นเสีย

มาตรา 109 ถ้าผู้ได้รับใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถผู้ใดฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติทั้งหลายในหมวดนี้ ให้ผู้ตรวจการมีอำนาจยึดใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถของผู้นั้น และสั่งเป็นหนังสือให้ผู้นั้นไปรายงานตนต่อนายทะเบียนภายในเจ็ดสิบสองชั่วโมง คำสั่งนั้นให้ถือว่าเป็นใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถชั่วคราวภายในกำหนดเวลาดังกล่าวนั้น

ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตนั้นได้ไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน หรือจะสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้นเสียก็ได้

(มาตรา 127) ผู้ได้รับใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถผู้ใดฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 26 วรรคสอง มาตรา 101 มาตรา 102 (1)(2)หรือ (4) มาตรา 103 มาตรา 104 มาตรา 106 หรือมาตรา 107 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

(มาตรา 127 ทวิ) ผู้ได้รับใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 102 (3) (3 ทวิ) หรือ (3 ตร.) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท แต่ถ้าผู้นั้นเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

(มาตรา 127 ตร.) ผู้ได้รับใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม คำสั่งของผู้ตรวจการ พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ตามมาตรา 102 ทวิ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 151 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 93 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท แต่ถ้าผู้ฝ่าฝืน ปฏิบัติหน้าที่ผู้ขับรถ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

5. พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535

สุนันท์ วสาคารวะ (2537 : 14) ได้กล่าวถึง พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2535 ซึ่งมีบทลงโทษผู้ได้รับอนุญาตเป็นผู้ประจำรถที่เสพยาบ้าขณะปฏิบัติหน้าที่ รวมทั้งลงโทษผู้ขับที่เสพยาบ้า ไว้ดังนี้

พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 หากผู้ได้ใบอนุญาตเป็นผู้ประจำรถ เสพยาเสพติดให้โทษ หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาทและถ้าผู้นั้นเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทถ้วน

ในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ได้รับอนุญาตเป็นผู้ประจำรถมีสารอยู่ในร่างกายอันเกิดจากการเสพยาหรือของมีเมาอย่างอื่น หรือยาเสพติดให้โทษ หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ให้ผู้ตรวจการ พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ มีอำนาจตรวจหรือทดสอบหรือส่งให้รับการตรวจ หรือทดสอบว่าผู้นั้นมีสารนั้น ๆ อยู่ในร่างกายหรือไม่ หากผู้นั้นฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

พิษของสารเสพติดแอมเฟตามีน ในเรื่องของพิษของสารเสพติดแอมเฟตามีน (ยาบ้า) คือ การออกฤทธิ์ของตัวยารวมถึงอาการของผู้ที่เสพยาแอมเฟตามีนนั้น

วิทย์ เทียงบูรณธรรม (2531 : 58 - 59) ได้กล่าวถึงการออกฤทธิ์ของแอมเฟตามีนไว้ว่า แอมเฟตามีนมีฤทธิ์ต่อ Adernegic site โดยมีฤทธิ์คล้ายตัวส่งทอดกระแสประสาท (Neurotransmitter) โดยการออกฤทธิ์ต่อส่วนบริเวณปลายเซลล์ประสาทก่อนถึง Axon Terminal Presynapsing ลักษณะการออกฤทธิ์มี 4 ประการ ซึ่งเป็นสาเหตุที่จะได้ผลของยาและดี้อย่า (Tolerance) ด้วย

ประการแรก : แอมเฟตามีนจะทำให้ตัวนำกระแสประสาทที่เป็นแอดรีนาลีน (Adrenaline Neurotransmitter) หลั่งออกจากตำแหน่งก่อนบริเวณประสานประสาท (Presynapsing Site) ซึ่งการหลั่งของแอดรีนาลีนนี้จะมีผลให้เกิดการกระตุ้นที่ใยประสาทหลังบริเวณประสานประสาท (Post - Synapsing Fiber)

ประการที่สอง : เมื่อมีกระแสประสาทเกิดขึ้นในเส้นใย ก่อนถึงบริเวณประสานประสาทจะมีการเพิ่มปริมาณของสารตัวนำส่งที่จะปล่อยออกมา เมื่อมีกระแสประสาทแต่ละครั้งเพิ่มขึ้น

ประการที่สาม : แอมเฟตามีนมีฤทธิ์สกัดกั้นการรับที่ก่อนบริเวณประสานประสาททำให้ตัวนำกระแสประสาทไปออกฤทธิ์ที่ตำแหน่งหลังบริเวณประสานประสาท

ประการที่สี่ : แอมเฟตามีนจะทำให้เกิดการดื้อยา คือ เมื่อแอมเฟตามีนถูกสลายโดย น้ำย่อย Liver Microsomal Enzyme จะได้สาร P - Hydroxy - Norephedrine ซึ่งจะทำหน้าที่เป็น ตัวนำกระแสประสาทไม่จริงที่เกี่ยวกับแอดรีเนอร์จิก(Fast Adrenergictransmitter) ซึ่งจะไม่มีผลต่อ Post synapse และไม่เทียบเท่าตัวนำกระแสประสาทที่แท้จริง (Real Neurotransmitter) แต่มันต้องการ เนื้อที่ในการเข้าไปจับเข้ากับ "Neurohumor" ซึ่งเป็นสารเคมีในเซลล์ประสาทที่สามารถกระตุ้นหรือ ปรับการทำงานของเซลล์ประสาท จะทำให้มีการลดประสิทธิภาพในการปล่อยตัวนำกระแสประสาท ออกมา ต้องใช้ตัวนำกระแสประสาทมากขึ้นจึงจะได้ผล และเมื่อต้องการตัวนำกระแสประสาทมาก ก็ต้องใช้แอมเฟตามีนมากขึ้น

อังกูร ภัทรากร (มปป. : 1) ได้กล่าวถึงการออกฤทธิ์ ของยาแอมเฟตามีนจะ กระตุ้นสมอง ส่วนกลาง โดยทำให้มีการหลั่งสารพอกแอนดรีนาลีน (Adrenaline) เพิ่มขึ้นออกฤทธิ์กระตุ้นประสาท และมีการหลั่งสารโดปามีนเพิ่มขึ้นออกฤทธิ์ทำให้เกิดอาการทางจิต นอกจากนี้ยังออกฤทธิ์กระตุ้น ประสาทส่วนปลาย หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตสูง หายใจเร็ว แน่นหน้าอก ปวดศีรษะ และอื่น ๆ

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2543) [Online] ได้กล่าวถึง อาการของผู้เสพยาแอมเฟตามีนสารเสพติดบางชนิดก่อให้เกิดการติดได้ทั้งทางร่างกายและจิตใจ แต่สารเสพติดบางชนิด ก็ก่อให้เกิดการติดทางด้านจิตใจ เพียงอย่างเดียว

1. การติดยาทางกาย

เป็นการติดสารเสพติดที่ผู้เสพยามีความต้องการเสพยาอย่างรุนแรง ทั้งทางร่างกายและจิตใจ เมื่อถึงเวลาอยากเสพยาแล้วไม่ได้เสพยา จะเกิดอาการผิดปกติอย่างมาก ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งเรียกว่า "อาการขาดยา" เช่น การติดฝิ่น มอร์ฟีน เฮโรอีน เมื่อขาดยาจะมีอาการคลื่นไส้ อาเจียน หาว น้ำมูกน้ำตาไหล นอนไม่หลับ เจ็บปวดทั่วร่างกาย เป็นต้น

2. การติดยาทางใจ

เป็นการติดสารเสพติดเพราะจิตใจเกิดความต้องการ หรือเกิดการติดเป็นนิสัย หากไม่ได้ เสพยาร่างกายก็จะไม่เกิดอาการผิดปกติ หรือทรมานทรมายแต่อย่างใด จะมีบ้างก็เพียงเกิดอาการหงุดหงิด หรือกระวนกระวายใจเท่านั้น

โรงพยาบาลธัญญารักษ์ (2543) [Online] ได้กล่าวถึง จากที่มีการเสพยาสารเสพติด แอมเฟตามีนแล้ว จะส่งผลกระทบต่อร่างกายกล่าวคือ

1. เสพขานาน้อย จะทำให้แจ่มใส ทำงานกระฉับกระเฉง ความคิดว่องไว เคลื่อนไหว อยู่ตลอดเวลา

2. อาการเป็นพิษเฉียบพลันคือเกิดใจสั่น, แ่นหน้าอก, ไข้สูง, ความดันโลหิตสูง, ทำให้ชัก หรือเส้นเลือดในสมองแตก ผู้เสพยาจะเสียชีวิตด้วยอาการดังกล่าว

3. ขณะที่เสพยา ผู้เสพยาอาจมีอาการเมายา, พูดพร่ำเรื่อยเปื่อย, ไม่อยากหลับนอน ไม่อยากกินอาหาร ทำท่าทางซ้ำ บางรายหวาดระแวง หูแว่ว ประสาทหลอน

4. หลังจากหมดฤทธิ์ยา ผู้เสพยาอาจมีอาการง่วงนอน, ซึมหรือซึมเศร้า หากรุนแรง อาจถึงคิดฆ่าตนเองได้

5. การเสพยาประเภท กระตุ้นประสาท นั้น ไม่ว่าจะติดหรือไม่ก็ตาม อาจเกิดอาการทางจิต หวาดระแวง หูแว่ว ประสาทหลอน ตั้งแต่เล็กน้อยจนถึงขนาดรุนแรงได้ ทั้งในขณะที่เสพยา หรือไม่เสพาก็ได้ ซึ่งขึ้นกับส่วนผสมของยาที่เสพยา, ระยะเวลา, วิธีและปริมาณยาที่เสพยา การตอบสนองของร่างกายและสมองของผู้เสพยาที่แตกต่างกันอาการก็แตกต่างกัน

แต่เนื่องจากยากกลุ่ม Amphetamine มีปัญหาที่สำคัญ 2 ประการคือ อาการข้างเคียงเกิดได้ง่ายและอันตราย และเมื่อใช้ในระยะติดต่อกันจะเกิดอาการทนยา (Tolerance) และอาการถอนยา (Withdrawal) ทำให้เกิดการเสพติดได้ จึงทำให้เลิกใช้的最

โรงพยาบาลธัญญารักษ์ (2543) [Online] ได้กล่าวถึง อาการข้างเคียงที่เป็นอันตรายถึงชีวิต หลังจากเสพยาแอมเฟตามีน ได้แก่ หัวใจหยุดเต้น, หมดสติ, อาการทางระบบประสาทที่มีตั้งแต่อาการกระตุกเกร็งของร่างกาย, ชัก, โคม่า และเสียชีวิต การตายมักเกิดจากการใช้ Amphetamine ในขนาดสูง ทำให้ผู้เสพมีไข้สูง ร่วมกับอาการชักรุนแรง, เส้นโลหิตสมองแตกและช็อคจากระบบหัวใจ และการไหลเวียนเลือดเสีย ดังนั้นจึงเป็นอันตรายอย่างยิ่งในผู้ป่วยเหล่านี้คือ ผู้ป่วยเบาหวาน, ความดันโลหิตสูง ไทรอยด์เป็นพิษ, ต้อหิน, ต่อมลูกหมากโต, โรคหัวใจจากหลอดเลือดตีบ, โรคหัวใจเต้นผิดจังหวะ และผู้หญิงที่มีครรภ์

นงลักษณ์ โตบันลือภพ (2539 : 21) ได้กล่าวถึง พิษที่แสดงออกทางร่างกายของผู้ที่เสพยาบ้า สำหรับผู้ที่ใช้อย่างต่าง ๆ 20 - 30 กรัม/วัน จะทำให้เกิดอาการตื่นเตนง่าย พูดมาก อยู่ไม่สุข มือสั่น เหงื่อออกมากและนอนไม่หลับ อาการที่มักจะเห็นบ่อย ๆ มี ดังต่อไปนี้คือ

1. เบื่ออาหาร
2. ตื่นเตนง่าย
3. มือสั่น
4. พูดมาก
5. คลื่นไส้
6. ความดันโลหิตสูง

7. หัวใจเต้นเร็วและแรงขึ้น
8. อยู่ได้นานโดยไม่ต้องนอน
9. เหงื่อออก กลิ่นตัวแรง
10. ท้องเสีย หรือท้องผูก
11. ปากและจมูกแห้ง ริมฝีปากแตก
12. ทำงานเกินปกติ หงุดหงิด อุนเฉียว ชอบทะเลาะวิวาท
13. แก้วตาเบิกกว้าง
14. สูบบุหรี่มวนต่อมวน

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (มปป. : 7) กล่าวถึงอาการข้างเคียงที่เป็นพิษต่อร่างกายหลังจากเสพยาแอมเฟตามีน ประกอบด้วย

1. อาการใจสั่น
2. หัวใจเต้นเร็ว
3. ความดันโลหิตสูง
4. เจ็บแน่นหน้าอก
5. หน้าแดง
6. มือเท้าซีดเขียว
7. ปากแห้ง
8. ม่านตาขยาย
9. หายใจไม่ออก
10. ไข้สูง ปวดศีรษะ
11. คลื่นไส้อาเจียน
12. ขบกรามโดยไม่รู้ตัว
13. มือสั่น
14. เดินเซ

กองบัญชาการตำรวจ (2533 : 45-46) ได้กล่าวถึงพิษของผู้ที่ติด Amphetamine ไว้ว่า พิษที่แสดงออกของผู้ที่ติดยา Amphetamine จะมีอาการตื่นเต้นง่าย พุดมาก ความคิดเร็วกว่าปกติ แต่สมาธิเสีย อยู่ไม่สุข มือสั่น มีเหงื่อออกมาก ความดันโลหิตสูง หัวใจเต้นเร็ว และแรงทำให้เกิดอาการใจสั่น ตัดสินอะไรไม่ได้ ปวดกล้ามเนื้อ ม่านตาขยาย นอนไม่หลับ เมื่อหมดฤทธิ์ยาแล้วจะมีอาการหัวใจหุดหุดซึมเศร้า และอ่อนเปลี้ยเพลียแรงอย่างหนัก ถ้าผู้เสพนานสูงเป็นเวลานาน

จะทำให้ร่างกายและสมองเสื่อมโทรม มีอาการเสื่อมทางจิตใจ ถึงขั้นเป็นโรคจิต มีอาการหวาดวิตก มีความหลงผิดแบบหวาดระแวงว่าจะมีคนมาทำร้ายตนเอง มีอารมณ์ตึงเครียด จนถึงขนาดหมดสติ และตายได้ ดังนั้นผู้เสพแอมเฟตามีน อย่างน้อยก็ทำให้เป็นโรคจิต โรคหัวใจ, โรคความดันโลหิตสูง และสมองเสื่อมโทรม

พวกวัยรุ่นมักจะติดยาแอมเฟตามีนกันเป็นอย่างแรง จุดประสงค์เพื่อให้เกิดความว่องไว มีความรู้สึกกระปรี้กระเปร่า ใจคอดีและแก่งว่ง ถ้าเสพเข้าไปเป็นจำนวนน้อยจะทำให้เป็นช่างพูด อาจทำให้มือสั่น ม่านตาขยาย เหงื่อออกมาก และนอนไม่หลับแต่ถ้าเสพเข้าไปมาก ๆ จะทำให้เกิดอาการลนลาน แอมเฟตามีนทำให้จมูกและปากแห้งลมหายใจมีกลิ่นเหม็น แต่ไม่มีกลิ่นเฉพาะของมัน ชอบเลียริมฝีปากเสมอ ๆ และชอบแคะจมูก

ฝ่ายส่งเสริมวิชาการและวิจัย สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2536 : 9 - 10) ได้กล่าวถึง พิษของผู้เสพแอมเฟตามีน ไว้ว่า

1. การใช้แอมเฟตามีนในขนาดต่ำ นาน ๆ ครั้ง โดยมีการใช้ในขนาด 5 - 20 มิลลิกรัม

โดยวิธีรับประทาน เพื่อขจัดความเมื่อยล้า ภายหลังจากการทำงานหรือใช้เพื่อเพิ่มอารมณ์การทำงาน หรืองานที่ต้องใช้กำลังหรือปัญญาที่หนัก ๆ หรือใช้เพื่อแก้อาการเมาค้าง (Hangover) หรือเพิ่มความรู้สึกที่ดีในทุกสภาวะโอกาส (Get High)

2. การใช้แอมเฟตามีนในขนาดต่ำ ติดต่อกันเป็นประจำ กรณีนี้อาจเกิดขึ้นเพราะผู้ใช้ได้รับยาจากแพทย์เพื่อควบคุมน้ำหนัก การใช้ในลักษณะนี้จะรับประทาน 3 - 4 ครั้งต่อวัน ผลของยาทำให้ผู้รับประทานมีความรู้สึกสบายกว่าปกติ เมื่อใช้ไปนาน ๆ จะมีอาการติดยานั้นทางจิตใจ และมีความรู้สึกว่าจะต้องรับประทานยานั้นตลอดไปจะขาดเสียมิได้ หากหยุดยาเพียงวันเดียว ผู้ใช้จะมีอาการซึมเศร้าทันที ภายหลังรับประทานยาอาการดังกล่าวจะหายไป บางคนต้องเพิ่มขนาดการรับประทานยา เพื่อให้ได้ผลดีเท่าเดิม มีรายงานในบางคนต้องใช้วัตถุออกฤทธิ์ชนิดกดประสาทหรือแอลกอฮอล์เพื่อช่วยแก้อาการนอนไม่หลับ ลักษณะการใช้ยา 2 ลักษณะคือ กระตุ้นและกดนี้ จะส่งผลถึงการใช้อย่างเกินขนาดซึ่งเป็นอันตรายต่อผู้ใช้อย่างมาก

3. การใช้แอมเฟตามีน โดยวิธีการฉีดเข้าเส้น มีขนาดของการใช้ ในการรักษาอยู่ในระหว่าง 2.5 - 15 มิลลิกรัมต่อวัน แต่มีรายงานการใช้ในทางที่ผิด ว่ามีการฉีดแอมเฟตามีนในขนาดที่อยู่ระหว่าง 500 - 1,000 มิลลิกรัม ทุก ๆ 2 - 3 ชั่วโมง เพื่อต้องการให้เกิดความรู้สึก "Flash" หรือ "Rush" ซึ่งเป็นวิธีการเสพที่มีอันตรายสูงมาก

4. ถ้าใช้แอมเฟตามีน 3 - 4 เม็ดต่อวัน จะมีผลทางด้านจิตใจ จะรู้สึกว่าจะขาดยาไม่ได้

5. ถ้าร่างกายได้รับแอมเฟตามีน 10 - 30 มิลลิกรัม จะส่งผลต่อร่างกายภายใน 2 - 3 ชั่วโมง หลังจากที่ได้รับประทานเข้าไป โดยคนที่ได้รับเข้าไปจะทำให้เกิดอาการตื่นตัวตลอดเวลา (Alertness) จะมีอาการอิมิเอบ ปลาบปลื้ม นอนไม่หลับ และขนาด 20 -30 มิลลิกรัม/วัน จะกระตุ้นคนไข้ พิษสุรา เรื้อรัง ซึ่งมีอาการง่วงซึม โดยลดความกระวนกระวาย อยากรู้อิมิเอบเล็กน้อยลง แต่จะทำให้มีอาการประสาทหลอน (Hallucination) ซึ่งอาการนี้จะลดลงอย่างรวดเร็วถ้าแอมเฟตามีนถูกขับออกจาก ร่างกายจนหมด สำหรับกรณีที่มีการใช้แอมเฟตามีนในขนาดสูงจะทำให้มีอาการดังนี้คือ วิตกกังวล, ปวดเมื่อย ไม้รับรู้โลก ซึมเศร้า มือสั่น ผิวแห้ง ระบบหายใจผิดปกติ กระเพาะอาหารทะลุ มีอาการปวดท้องรุนแรง น้ำหนักตัวลดลง มีอาการขาดวิตามิน ตัวเหลือง ประสาทพิการ

6. สำหรับผู้เสพติดแล้วมักพบว่ามีอาการหงุดหงิด อยู่ไม่สุข กระวนกระวาย คลุ้มคลั่ง ประสาทแข็ง การตัดสินใจผิดพลาด หรืออาจมองเห็นภาพหลอน นอกจากนี้ ยังอาจตื่นเต้น ตกใจง่าย จิตสับสน หวาดระแวง และมีประสาทหลอน และจากผลของยาต่อระบบอื่นของร่างกายก็อาจทำให้ ผู้เสพป่วย หรือมีอาการผิดปกติบางอย่างเกิดขึ้นได้เช่น หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตสูง ม่านตาขยาย มือสั่น เหลืองออก ปากแห้ง ฯลฯ

7. ในกรณีที่ใช้แอมเฟตามีนร่วมกับแอลกอฮอล์ ผู้ใช้มีความเชื่อว่าแอลกอฮอล์จะไปกระตุ้น ช่วยให้ออกฤทธิ์เร็วขึ้น ดังนั้นเมื่อร่างกายมีปริมาณของแอลกอฮอล์มาก จะก่อให้เกิดอาการเครียดทาง ประสาท เพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์และแอมเฟตามีนผสมกัน ทำให้เกิดอารมณ์คึกคะนองทางเพศ และเกิดความเครียดทางประสาท ฤทธิ์เมื่อเกิดอาการทางร่างกายและประสาทดังกล่าวผู้ใช้ยา มีความเชื่อว่าอาการร่วมเพศ จะผ่อนคลายความเครียดทางประสาทที่เกิดขึ้นได้

วิสาสินี วิจารณ์บุตร (2534 : 17 - 18) ได้กล่าวถึงอาการของผู้เสพยาบ้า ไว้ว่าการเสพยาบ้าอาจมีการเสพยาแบบเป็นครั้งคราว เช่น ในขณะที่ประกอบอาชีพ เพื่อให้ตนเองรู้สึกตื่นตลอดเวลา โดยคาดหวังว่าจะสามารถมีช่วงเวลาในการทำงานยาวนานมากขึ้น กับการเสพยาบ้าอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน จนมีอาการติดยาบ้าจะมีอาการต่าง ๆ เกิดขึ้นทั้งอาการทางกายและอาการทางจิต ซึ่งอาการแสดงเมื่อเสพยา Symptom สามารถแบ่งได้เป็น 2 ระดับ คือ

1. อาการเนื่องจากการเสพยาในขนาดสูงมากโดยไม่เคยใช้มาก่อน

ผู้ใช้ยาม้าจะมีอาการกระสับกระส่าย รู้สึกเป็นสุขมากกว่าธรรมดาหวาดระแวงระมัดระวัง มากกว่าปกติ ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ก้าวร้าวของตนได้ ทำให้ทำร้ายผู้อื่นได้ง่ายขาดเหตุผล วิตกกังวลมาก คลื่นไส้อาเจียน เบื่ออาหาร นอนไม่หลับ กล้ามเนื้อกระตุก เหงื่อแตก หนาวสั่น ซึพจรเต้นเร็ว ปากแห้ง ม่านตาขยาย ความดันโลหิตสูง จนอาจเป็นเหตุให้เส้นเลือดในสมองแตก ความจำ

เสื่อม การรับรู้เกี่ยวกับเวลา สถานที่ และบุคคลเสียไป พุดจาไม่รู้เรื่อง อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย และอาการที่สำคัญ คือ ประสาทหลอนแปลงสิ่งเร้าผิดอันเป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุได้

อาการดังกล่าวจะเกิดภายใน 1 - 24 ชั่วโมง หลังจากการใช้ยา และจะค่อย ๆ หายไป เมื่อยาถูกขับออกจากร่างกาย

2. อาการเนื่องจากการเสพยาขนาดปานกลาง หรือขนาดสูง เป็นเวลานาน (จะไม่เกิด ในรายที่ใช้ยาเพียงครั้งเดียว

ผู้ใช้จะมีลักษณะอาการคล้ายโรคจิตที่มีสาเหตุทางอารมณ์และจิตใจ ได้แก่ ความหวาดระแวง สงสัย หลงผิดว่าตนจะถูกปองร้าย เป็นอาการสำคัญ ความรู้สึกเกี่ยวกับร่างกายของตนเสียไป อาจเห็นหน้าคนอื่นผิดแปลกไปจากความเป็นจริง ก้าวร้าวอยู่ไม่เป็นสุขทำอะไรซ้ำ ๆ เช่น ปั่นของที่อยู่ ในมีอนาน ๆ อาจมีความรู้สึกเหมือนมีแมลงเล็ก ๆ ไต่ตามผิวหนัง หรือได้ผิวหนัง ซึ่งอาการเหล่านี้ จะเป็นอยู่นานเป็นสัปดาห์ หรือนานกว่านี้ พบว่าบางรายจะมีอาการเช่นนี้เป็นปี หรือตลอดระยะเวลาที่ยังเสพยาอยู่

ภัยของแอมเฟตามีน หรือผลที่เกิดขึ้นจากสารเสพติดและส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตประจำวันในสภาพสังคม รวมไปถึง อันตรายอันเกิดขึ้นจากการเกี่ยวข้องกับสารเสพติดนั้น ๆ ซึ่งส่งผลทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ ทั้งตัวผู้เสพ ครอบครัว สังคม และเศรษฐกิจ

นงลักษณ์ โดบันลือภพ (2539 : 22) ได้กล่าวไว้ว่า ยานี้ถูกดูดซึมง่ายจึงต้องเพิ่มขนาดเสมอ ๆ ทำให้เกิดอาการทางจิต บางคนระหว่างที่ใช้แอมเฟตามีนได้สักระยะหนึ่งก็จะเกิดอาการทางจิตหรือเป็นบ้าขึ้น อาการจะคล้ายคนที่เป็โรคจิตชนิดหวาดระแวงมากจนแทบแยกไม่ออกในบางครั้ง เช่น อยู่ ๆ ก็เอะอะว่าคนจะทำร้ายตน คำว่าเป็นคว่าอาวุธออกมาจะป้องกันตนเอง หรือไม่ก็หนีซุกซ่อน ไม่กล้าออกจากบ้าน พุดไม่รู้เรื่อง มักเห็นภาพหลอนต่าง ๆ นานา ระหว่างที่มีอาการเหล่านี้อาจเป็นอันตรายกับตัวเองถึงตาย เช่น เห็นภาพหลอนตกใจกลับจนวิ่งหนีจนตกตึก ตกจากที่สูง ถูกรถชนหรือเป็นอันตรายต่อผู้อื่น เพราะมีความหลงผิดว่าจะมีคนมาทำร้ายตน ก็อาจจะทำร้ายคนอื่นก่อนได้

ภัยที่เป็นอันตรายถึงชีวิต ได้แก่ หัวใจหยุดเต้น หมดสติ อาการทางระบบประสาท ที่มีตั้งแต่อาการกระตุกเกร็งของร่างกาย ชัก โคม่าและเสียชีวิต การตายมักเกิดจากการใช้ AMPHETAMINE ในขนาดสูง ทำให้ผู้เสพยามีไข้สูง ร่วมกับอาการชักรุนแรง เส้นโลหิตสมองแตก และข้อคจากระบบหัวใจและการไหลเวียนเลือดเสียไป ดังนั้นจึงเป็นอันตรายอย่างยิ่งในผู้ป่วยเหล่านี้คือ ผู้ป่วยเบาหวาน ความดันโลหิตสูง ไทรอยด์เป็นพิษ ต้อหิน ต่อมลูกหมากโต โรคหัวใจจากหลอดเลือดตีบ โรคหัวใจเต้นผิดจังหวะและผู้หญิงที่มีครรภ์

ผลต่อจิตใจ เป็นอาการที่ไม่พึงประสงค์เป็นส่วนใหญ่ได้แก่

1. อาการผลุดลูกผลุดนึ่ง ภาวะวุ่นวาย นอนไม่หลับ ก้าวร้าว สับสน วิดกกังวล และอาการ PANIC คือหวาดกลัวอย่างรุนแรงเหมือนตัวเองกำลังจะตาย
2. หวาดระแวง กลัวคนมาทำร้าย
3. ประสาทหลอน เช่น มองเห็นภาพหลอน หูแว่ว รู้สึกเหมือนมีแมลงไต่ตามร่างกาย
4. การใช้ในขนาดสูง และติดต่อกันเป็นเวลานานจนเสพติด เมื่อมีอาการถอนยา บางรายอาจพบลักษณะซึมเศร้า ไร้อารมณ์ บางรายอาจฆ่าตัวตายได้

สำนักงานคณะกรรมการปราบปรามยาเสพติด (มปป. : 7) ได้กล่าวถึงภัยของยาบ้าที่จะส่งผลกระทบต่อผู้เสพย์ ก่อให้เกิดอาการทั้งทางร่างกายและจิตใจดังต่อไปนี้

1. ภัยทางกาย ผู้เสพยาบ้าประมาณ 20 - 30 กรัมต่อวันจะมีอาการเบื่ออาหาร พุดมาก ตื่นเต้นง่าย มือสั่น คลื่นไส้ ความดันโลหิตสูง หัวใจเต้นแรงและเร็ว ไม่รู้สึกง่วง เหงื่อออกมาก กลืนตัวแรง ปากและจมูกแห้ง หน้ามัน ทำงานได้นานเกินกว่าปกติ รูม่านตาเบิกกว้าง สับสนหรือจัด ท้องเสีย มีอารมณ์หงุดหงิด ขุนเฉียวง่าย

2. ภัยทางจิตใจ เนื่องจากยาบ้ามีฤทธิ์ในการกระตุ้นระบบประสาทส่วนกลางและเป็นยาที่ถูกดูดซึมได้ง่าย การเสพจึงต้องเพิ่มขนาดเสมอ ๆ ซึ่งหากใช้หรือเสพยาบ้าติดต่อกันเป็นเวลานาน จะทำให้เกิดอาการทางจิต เป็นโรคหวาดระแวง วิดกกังวล มีอาการประสาทหลอน บางรายเพื่อคลุ้มคลั่ง เห็นภาพหลอนต่าง ๆ นานา อาจเป็นบ้าได้และในขณะที่เกิดอาการดังกล่าวอาจทำร้ายตนเองและผู้อื่นให้บาดเจ็บหรือเสียชีวิตได้ เช่น ก่ออาชญากรรม ปล้นจี้ จับตัวประกัน หรือก่ออุบัติเหตุทางรถยนต์ เป็นต้น และหากใช้ยาบ้ามากเกินไปหรือใช้ในปริมาณมาก จะทำให้ตัวซีดจนอาจเขียว มีไข้ขึ้น ใจสั่น ความดันโลหิตสูง หายใจไม่ออก มือสั่นมาก เดินโซเซ คลื่นไส้อาเจียน กล้ามเนื้อกระตุก ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ อาจชัก หมดสติหรือเสียชีวิตด้วยอาการของโรคหัวใจวายหรือหลอดโลหิตในสมองแตก นอกจากนี้ผู้เสพยาบ้ายังมีโอกาสเสี่ยงสูงต่อการเป็นโรคตับอักเสบ ไตไม่ทำงานโรคเกี่ยวกับปอด และเป็นโรคติดเชื้ออื่น ๆ ได้ง่าย

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (มปป. : 13) ได้กล่าวถึงภัยของสารเสพติดไว้ว่า โทษพิษภัยอันเกิดจากการใช้สารเสพติด นอกจากจะมีผลกระทบโดยตรง ก่อให้เกิดโทษอันตรายต่อร่างกายและจิตใจของผู้เสพย์เองแล้ว ยังก่อให้เกิดผลกระทบทางอ้อม ต่อระบบครอบครัว ระบบสังคมและประเทศชาติ ดังนี้

1. ภัยต่อตัวผู้เสพ

ฤทธิ์ของยาเสพติด จะมีผลกระทบต่อระบบประสาทและระบบอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย ตลอดจนจิตใจของผู้ที่เสพยาเสพติด ดังนั้น จะพบว่าสุขภาพร่างกายของผู้ที่เสพยาเสพติด ทั้งร่างกายและจิตใจ เช่น มีรูปร่างผอม ชูบซีด ผิวคล้ำ ไม่มีแรง อ่อนเพลียง่าย สมองเสื่อม ความคิดความจำ เสื่อม เป็นโรคติดเชื้ออื่น ๆ ได้ง่าย เช่นโรคตับอักเสบ ไตอักเสบ โรคระบบทางเดินหายใจ โรคหัวใจ โรคมะเร็งปอด ภูมิคุ้มกันในร่างกายจะลดลง มีสภาวะทางจิตใจไม่ปกติ สมรรถภาพจิตใจเสื่อมลง อารมณ์แปรปรวนง่าย ซึมเศร้า วิดกกังวล ความรู้สึกฟุ้งซ่าน ซึ่งจากผลร้ายที่เกิดขึ้น ดังกล่าวจะผลักดันให้ผู้เสพยาเสพติดกลายเป็นบุคคลที่ไร้สมรรถภาพทั้งร่างกายและจิตใจในการดำเนินชีวิตในสังคมขาดความเชื่อมั่น บุคลิกภาพสูญเสียไม่สนใจตนเอง ไม่สนใจในการงานการเรียนและผู้เสพยาบางรายอาจประสบอุบัติเหตุจนถึงขั้นพิการแขน ขา เช่น พลัดตกจากที่สูงขณะทำงาน หกล้มอันเนื่องมาจากฤทธิ์ของยาเสพติดที่มีผลต่อระบบประสาทและสมอง

2. ภัยต่อครอบครัว

การติดยาเสพติด นอกจากจะทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของตนเองและครอบครัวแล้ว ยังทำให้ผู้เสพยากลายเป็นบุคคลที่ขาดความรับผิดชอบต่อครอบครัว ไม่ห่วงใยดูแลครอบครัวอย่างที่เคยปฏิบัติ ทำให้สภาพครอบครัวขาดความอบอุ่น ต้องสูญเสียเศรษฐกิจและรายได้ของครอบครัว เนื่องจากต้องนำเงินมาซื้อยาเสพติด บางรายอาจต้องสูญเสียเงินจำนวนไม่น้อยเพื่อรักษาตนเองจากโรคร้ายแรงต่าง ๆ อันเกิดจากการใช้ยาหรือเสพยาเสพติด กลายเป็นภาระของครอบครัวในที่สุด อีกทั้งนำไปสู่ปัญหาครอบครัวเกิดการทะเลาะวิวาทกันบ่อย ๆ เกิดความแตกแยกภายในครอบครัว เป็นต้น

3. ภัยต่อสังคมและเศรษฐกิจ

ผู้เสพยาเสพติด นอกจากจะเป็นผู้ที่มีความรู้สึกที่ตนเองด้อยโอกาสทางสังคมแล้ว ยังอาจมีความคิดหรือพฤติกรรมที่นำไปสู่ปัญหาสังคมส่วนรวมได้ เช่น ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม (ปล้น ใจ ทำร้ายร่างกายผู้อื่นเพื่อชิงทรัพย์สิน) ก่อให้เกิดปัญหาอุบัติเหตุ (รถชน พลัดตกจากที่สูง) และปัญหาโรคเอดส์ เป็นต้น อันเป็นการสูญเสียทรัพยากรบุคคลอันล้ำค่า ตลอดจนทรัพย์สินของตนเองและส่วนรวมอย่างไร้ประโยชน์ เป็นการถ่วงความเจริญ ความก้าวหน้า การพัฒนาของสังคม สภาวะการณดังกล่าวกลับกลายเป็นภาระของสังคมส่วนรวมในการจัดสรรบุคลากร แรงงานและเงินในการปราบปรามและบำบัดรักษาผู้ติดยาในที่สุด

วิสาสินี วิจารณ์บุตร (2534 : 23-26) ได้กล่าวถึงภัยจากการเสพยาเสพติด โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้านคือ

1. ภัยของการใช้ยาบำบัดตัวผู้เสพ
 2. ภัยของการใช้ยาบำบัดครอบครัวของผู้เสพ
 3. ภัยของการใช้ยาบำบัดเศรษฐกิจ
 4. ภัยของการใช้ยาบำบัดสังคม
1. ภัยของการใช้ยาบำบัดตัวผู้เสพ

เนื่องจากยาบ้า มีฤทธิ์กระตุ้นระบบประสาทส่วนกลางและระบบประสาทส่วนปลายซึ่งมีผลทำให้มีอาการตื่นตัว หายง่วงนอน ความคิดอ่านและอารมณ์ แจ่มใสขึ้น เนื่องจากถูกฤทธิ์ยากระตุ้นอยู่ตลอดเวลา ซึ่งปกติแล้วจะใช้ยาม้า เมื่อต้องการกระตุ้นหรือฝึกร่างกายให้ทำงานได้มากขึ้นหรือดำรงตนอยู่ไม่หลับไม่นอนซึ่งเกินความสามารถของร่างกายปกติ ดังนั้น เมื่อหมดฤทธิ์ยาผู้เสพจึงมักจะมีสภาพที่อ่อนเพลียอย่างหนักหลับอย่างทันทีทันใด ระบบประสาทการรับรู้อ่อนลงนอกจากนั้นหากเสพยาบ้าเกินขนาดหรือเสพต่อกันเป็นเวลานานยังก่อให้เกิดโทษ และพิษภัยต่อร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อจิตใจ ซึ่งมักเกิดอาการประสาทหลอน หรือเกินอาการทางโรคจิตได้ ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เสพเอง ซึ่งกรใช้ยาม้าที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเกิดอุบัติเหตุมักจะมีสาเหตุมาจาก

- 1.1 ร่างกายถูกกระตุ้นในขณะที่สภาพร่างกายรับไม่ไหว ระบบประสาทไม่สั่งการ
- 1.2 หมดฤทธิ์ยา มีอาการหลับใน
- 1.3 ประสาทหลอน

2. ภัยของการใช้ยาบำบัดครอบครัวของผู้เสพ

ในประเด็นนี้จะเป็นผลต่อเนื่องจากผลกระทบของการใช้ยาม้าที่มีต่อผู้เสพย์ เพราะหากหัวหน้าครอบครัว ซึ่งเป็นผู้นำครอบครัวเป็นผู้ใช้ยาม้าย่อมมีผลไปถึงครอบครัวด้วยคือ

2.1 รายได้หรือเศรษฐกิจของครอบครัว ประสบกับภาวะฝืดเคือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากว่ามีรายได้ทางเดียวจากหัวหน้าครอบครัว เพราะถูกดำเนินคดีตามกฎหมายหรือได้รับผลกระทบข้างต้น

2.2 สมาชิกในครอบครัว ต้องประสบความยากลำบากในการดำรงชีวิต หากหัวหน้าครอบครัวต้องประสบอุบัติเหตุ หรือถูกดำเนินคดีตามกฎหมายหรือได้รับผลกระทบข้างต้น

2.3 บุตรธิดาขาดการดูแลจากบิดา อาจเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางที่ผิดหรือหันไปพึ่งยาเสพติดชนิดอื่น ๆ ได้ นอกจากนี้อาจจะต้องขาดโอกาสในทางการศึกษา โดยไม่อาจศึกษาต่อได้ เพราะต้องหันมาทำงานเพื่อช่วยเหลือครอบครัวแทน

2.4 หากหัวหน้าครอบครัวซึ่งเสพยาบ้า และเกิดอุบัติเหตุสูญเสียอวัยวะ ทางกายพิการ หรือทุพพลภาพ ย่อมต้องเพิ่มภาระให้ครอบครัวในการเลี้ยงดูรักษาพยาบาล เป็นการบั่นทอนเศรษฐกิจ ภายในครอบครัว

2.5 ในกรณีที่ผู้เสพยาบ้า ตกอยู่ในสภาวะร่างกายหรือหางานทำไม่ได้ นอกจากจะ ก่อให้เกิดปัญหาเศรษฐกิจในครอบครัวแล้ว ยังอาจก่อให้เกิดภาวะการแตกร้างในครอบครัวเนื่องจาก สามีในฐานะผู้นำครอบครัวอาจจะมีปัญหาความกดดันทางจิตใจ ทำให้อาจตื่นเหตุพฤติกรรม ไปเสพยาเสพติดอื่น ๆ อันจะก่อให้เกิดปัญหาอีกหลายด้านตามมา

3. ภัยของการใช้ยาบ้าต่อเศรษฐกิจ

หากพิจารณาผลกระทบทางเศรษฐกิจต่อตนเองหรือครอบครัว ที่ชัดเจนก็คือ ผลที่ได้รับจาก ความสูญเสียต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นสูงกว่ารายได้ที่คาดว่าจะได้รับอย่างมากมายมหาศาล การเสพยาบ้า อาจจะช่วยให้มีรายได้เพิ่มมากขึ้นไม่มากเท่าใดนัก แต่หากเกิดอุบัติเหตุหรือความผิดพลาดแล้วจะก่อให้เกิดความสูญเสียอย่างมาก ต่อชีวิตตนเอง ต่อชีวิตผู้อื่น ต่อทรัพย์สินของตนเองและต่อทรัพย์สิน ของผู้อื่น ซึ่งเมื่อประมาณค่าทางเศรษฐกิจแล้วเป็นเงินจำนวนมาก

4. ภัยของการใช้ยาบ้าต่อสังคม

ดังที่ได้ทราบแล้วว่ายาบ้า ก่อให้เกิดปัญหาหลายด้านทั้งต่อตัวผู้เสพ และสังคมส่วนรวม เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินอย่างมหาศาล ก่อให้เกิดปัญหาหลายประการ ตามมา ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องป้องกันและแก้ไขการแพร่ระบาดของยาบ้าให้หมดสิ้นไป จึงจะสามารถลดผลกระทบที่มีต่อสังคมลงได้ เกี่ยวกับผลกระทบของยาบ้าที่มีต่อสังคมพอสรุปได้ดังนี้

4.1 ยาบ้ากับปัญหาอาชญากรรม ยาบ้าโดยตัวมันเองแล้วถือว่าเป็นส่วนประกอบของ อาชญากรรมชนิดหนึ่ง ได้มีผู้กล่าวไว้ว่า ปัญหาอันสำคัญยิ่ง 3 ประการที่เกี่ยวกับสารเสพติดให้โทษ ในประเทศต่าง ๆ คือ

4.1.1 ปัญหาการใช้ยาโดยผิดกฎหมาย

4.1.2 ปัญหาการผลิตสารเสพติดโดยผิดกฎหมาย

4.1.3 ปัญหาการซื้อขายและขนย้ายสารเสพติดโดยผิดกฎหมาย

ดังนั้น ถ้าอาชญากรรม หมายถึง ปราบฏกาการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นโดยการกระทำของบุคคล ซึ่งการกระทำนั้นกฎหมายบัญญัติเป็นข้อห้าม และผู้กระทำจะต้องได้รับโทษตามที่กำหนดได้บัญญัติ ไว้แล้ว ก็หมายความว่าผู้ใช้ ผู้ผลิต และผู้ค้ายา ที่ผิดกฎหมาย ย่อมเป็นผู้ประกอบอาชญากรรม รับโทษฐานเป็นอาชญากร บุคคลจำพวกนี้จึงถือว่าเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อสังคม ดังนั้น ผู้ที่ใช้

ยาเสพติดหรือทำการผลิต หรือผู้ที่ครอบครอง หรือผู้จำหน่ายยาเสพติด จึงเป็นผู้ที่ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม ที่จะต้องป้องกันและปราบปรามให้หมดสิ้นไป

ปัจจุบันมีเหตุการณ์ที่ผู้เสียหายมาเกิดอาการทางจิต คุ้มคลั่งเกิดภาพหลอนต่าง ๆ ทำการจี้ตัว ประกัน หรือก่อเหตุการณ์ที่ทำลายขวัญของประชาชนทั่วไป ซึ่งบุคคลที่ต้องรับเคราะห์กรรมบางครั้งเป็นบุคคลอื่น และบางครั้งก็เป็นบุคคลในครอบครัวตนเอง ซึ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ทุกครั้งจะล่อแหลมต่อการเกิดอันตรายต่อชีวิต ซึ่งนับเป็นผลกระทบต่อสังคมอย่างร้ายแรง

4.2 ปัญหาความสูญเสียต่อบุคคลหรือสังคมส่วนรวม การเกิดอุบัติเหตุทุกครั้งนอกจากจะสร้างความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินของผู้เสียหายบ้าง หรือผู้ว่าจ้างแล้วยังสร้างความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินของผู้เสียหายบ้าง หรือผู้ว่าจ้างแล้วยังสร้างความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินแก่บุคคลอื่น หรือสังคมส่วนรวม โดยมีกลุ่มคนเหล่านี้มีได้เกี่ยวข้องอย่างใดด้วยเลย และในการเกิดอุบัติเหตุทุกครั้ง มีตัวเลขของการสูญเสียที่สูงมากรวมทั้งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อสภาพจิตใจของผู้ที่ประสบเหตุด้วย

4.3 ปัญหาการว่างงาน การเสียหายบ้างจนเป็นผลให้เกิดอุบัติเหตุหรือก่ออาชญากรรมต่าง ๆ ย่อมทำให้ศักยภาพในการปฏิบัติงานของบุคคลนั้นสูญเสียไป ไม่ได้ได้รับความเชื่อถือหรือไว้วางใจจากผู้ว่าจ้าง ผลคือ ภาวะการว่างงานที่ตามมา อันจะส่งผลเบี่ยงเบนไป และหันไปหายาเสพติด ซึ่งจะส่งผลกระทบต่ออีกหลายด้าน

4.4 ปัญหาครอบครัวเด็กขาดความอบอุ่น อันเนื่องมาจากสูญเสียบิดา บิดาพิกลพิการ หรือบิดาว่างงานไร้อาชีพ ก่อให้เกิดปัญหาในครอบครัว อันส่งผลถึงบุตรธิดา โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่น ทำให้พฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางลบ อันเป็นปัญหาหนึ่งของสังคมที่สำคัญยิ่ง

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ดร.วุฒิ เหล่าสุนทร และคณะ (2524 : บทคัดย่อ) ได้ดำเนินการศึกษาผู้ต้องหาในคดีอาชญากรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า อาชญากรรมเกิดขึ้นทั่วไปในเขตกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 58 ที่ผู้ติดยาเสพติดและผู้ต้องหาที่ติดยาเสพติดสารภาพว่า การก่ออาชญากรรมครั้งแรกนั้น เนื่องมาจากยาเสพติด ถึงร้อยละ 84 จึงอาจกล่าวได้ว่ายาเสพติด มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรม และยาเสพติดเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมมากที่สุด

วิโรจน์ สุ่มใหญ่ (2526 : บทคัดย่อ) ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้แอมเฟตามีนกับการเกิดอุบัติเหตุในกลุ่มคนขับรถบรรทุกทางไกล ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 475 คน พบว่า

เกิดอุบัติเหตุมีความสัมพันธ์กับการใช้แอมเฟตามีนอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจากกลุ่มผู้ใช้แอมเฟตามีน ร้อยละ 79 เคยประสบอุบัติเหตุกับการขับรถมาแล้ว โดยส่วนใหญ่เกิดขึ้นไม่ต่ำกว่า 3 ครั้ง ส่วนในกลุ่ม ผู้ไม่ใช้แอมเฟตามีน มีเพียงร้อยละ 46 ที่เคยประสบอุบัติเหตุ โดยส่วนใหญ่ เกิดขึ้นระหว่าง 1 – 2 ครั้ง

ดวงรัตน์ มงคลศิริชัยกุล จินตนา โมกชะเวส และ กวี รัตนบรรณางกูร (2530 : บทคัดย่อ) จากกลุ่มตัวอย่าง คนขับรถบรรทุกจำนวน 57 คน ในจำนวนนี้มาจากภาคเหนือจำนวน 17 คน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 26 คน ภาคกลางจำนวน 14 คน บุคคลเหล่านี้มีอายุเฉลี่ยประมาณ 34 ปี มีครอบครัวแล้ว สำหรับการตรวจสอบปัสสาวะของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ในกลุ่มคนขับรถบรรทุก ที่มาจากภาคเหนือมีการตรวจพบสารแอมเฟตามีนในปัสสาวะทั้ง 17 คน (100%) ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตรวจพบจำนวน 22 คน (85%) และภาคกลางตรวจพบ 8 คน (57%) และเมื่อพิจารณา โดยรวมพบว่ามี การตรวจหาสารแอมเฟตามีนจากปัสสาวะของคนขับรถบรรทุกคิดเป็นร้อยละ 82

ร.ต.ท.หญิง ฉัตรอุมา เริ่มรุจน์ (2531 : บทคัดย่อ) กลุ่มคนงานแล่ปลาที่นำมาศึกษา ร้อยละ 82.6 เป็นเพศหญิง สถานภาพโสด ส่วนใหญ่มีอายุ ไม่เกิน 20 ปี จบการศึกษามัธยมศึกษา (ป.4 –ป.6) ระยะเวลาที่ได้ทำงานจะร้อยละ 1 ต่อปี รายได้แต่ละวันอยู่ระหว่าง 61 – 80 บาท ใช้เวลาทำงานวันละ ประมาณ 10 ชั่วโมง โดยทำงานตลอดสัปดาห์ไม่มีวันหยุด

ในการสอบถามคนงานแล่ปลาจำนวน 144 ราย พบว่ามีการใช้ยากระตุ้นประสาทถึง 114 ราย คิดเป็นร้อยละ 79.2 ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยากระตุ้นประสาท คนงานแล่ปลาผู้ตอบ คำถามส่วนใหญ่จะไม่เห็นด้วยกับการใช้ยากระตุ้นประสาทร้อยละ 36.9 โดยกลุ่มผู้เห็นด้วยมีเพียง ร้อยละ 32.6 นอกจากนั้นก็ยังไม่เห็นด้วยกับการที่จะแนะนำให้ผู้อื่นให้ยาด้วย (ร้อยละ 50.0)

อย่างไรก็ตามเนื่องจากคนงานเหล่านี้มีความรู้อย่างผิวเผินเกี่ยวกับยากระตุ้นประสาท นอกจากนี้ยังอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่ ใช้ยากระตุ้น กันอย่างแพร่หลายกันเป็น ค่านิยมของกลุ่มคนงาน ประกอบกับที่ผ่านมามีการใช้ยาไม่ก่อให้เกิดอาการเจ็บป่วยอย่างเฉียบพลันในทาง ตรงกันข้ามกับทำงานได้มากขึ้น ดังนั้นในการสอบถามกลุ่มผู้ใช้ยาถึงความคิดเห็นว่าควรใช้ยากระตุ้น ประสาทต่อไปหรือไม่ จึงมีถึงร้อยละ 85.1 ให้ความเห็นเห็นว่าควรใช้ยาดังกล่าวต่อไป

อภิวัน อินศร (2537 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาถึงสภาพบังคับทางอาญาต่อผู้เสพย์ยา กลุ่มแอมเฟตามีนในขณะขับขี่ยานพาหนะ พบว่ามาตรการเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวของรัฐ มีข้อบกพร่อง โดยหลักใหญ่อยู่ 2 ประการ กล่าวคือ ประการแรก เป็นข้อบกพร่องในตัวบัญญัติ กฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้ง 3 ฉบับ คือ พ.ร.บ วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท 2518 เป็นบทบัญญัติ ความผิดพื้นฐาน ของการเสพแอมเฟตามีนโดยทั่วไป ส่วนพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก 2522 และ พระราชบัญญัติการจราจร 2522 นั้น ซึ่งบัญญัติเกี่ยวกับความผิด ซึ่งเมื่อผู้กระทำผิดได้เสพแล้วไปขับขี

ยานพาหนะก็จะมีคามผิดเพิ่มตาม พ.ร.บ. 2 ฉบับหลังนี้ ปัญหาที่พบในข้อบกพร่องกฎหมายคือ อัตราโทษมีความลักลั่นกันและอาจนำไปสู่การเลือกปฏิบัติของพนักงาน เจ้าหน้าที่ได้ซึ่งบทบัญญัติกฎหมายเหล่านี้ ไม่ชัดเจนและไม่สอดคล้องกันและข้อบกพร่องประการที่สองคือ ปัญหาในเชิงวิธีปฏิบัติ เช่น เทคนิคและกรรมวิธีการตรวจสอบที่นำมาใช้นั้นจะมีความน่าเชื่อถือและมีน้ำหนักแก่การรับฟังในชั้นศาลได้เพียงใด

พรรณนิภา นวกุล (2538 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาความรู้ ทักษะและการปฏิบัติตัวเกี่ยวกับ ยาเสพติดให้โทษ ประเภทแอมเฟตามีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาของอำเภออุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 จำนวน 402 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้มากเพียงร้อยละ 7.7 ส่วนใหญ่มีความรู้ระดับปานกลาง ทักษะของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 67.2 มีทัศนคติที่ดีเพียงร้อยละ 12.7 การปฏิบัติตัวพบว่า นักเรียนเคยเสพแอมเฟตามีน ร้อยละ 8.2 แต่ปัจจุบันเลิกเด็ดขาดร้อยละ 9.2 ยังเสพอยู่นาน ๆ ครั้งร้อยละ 2.5 เสพเป็นประจำร้อยละ 1.2

อรอนงค์ หงษ์ชุมแพ (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความรู้และการป้องกันตนเองจากการเสพย์แอมเฟตามีน ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 272 คน เป็นชาย 117 คน หญิง 155 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับแอมเฟตามีน อยู่ในระดับดีมาก ตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการร้อยละ 81.3 ในการป้องกันตนเองจากการเสพย์แอมเฟตามีน ในกรณีที่มีผู้ชักชวนให้เสพ โดยส่วนใหญ่จะหลีกเลี่ยง และปฏิเสธการให้ รวมทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียนปรากฏว่ามีการใช้แอมเฟตามีน มีการซื้อขายและชักชวนให้เสพย์แอมเฟตามีน

สายพิน คงมาลัย และกำธร ไพจิตต์ (2539 : 63 – 64) ศึกษาความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติตัวต่อการเสพย์แอมเฟตามีน ของนักเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรีจำนวน 836 คน พบว่านักเรียนมีความรู้ ทักษะในระดับปานกลาง การปฏิบัติตัวของนักเรียน เคยเสพย์แอมเฟตามีน ร้อยละ 3.9 ยังเสพยาาน ๆ ครั้งร้อยละ 1.2 และยังมีการเสพย์ประจำร้อยละ 0.6 จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติตัวเกี่ยวกับการเสพย์แอมเฟตามีน พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ

ธำรง ทศนาชลี (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาถึงความชุกของการตรวจพบสารเสพติดในผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ ดำเนินการในระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ – เดือนมีนาคม 2537 ในโรงพยาบาล 3 แห่ง (กลางกรุงเทพ 1 แห่ง ชานเมือง 1 แห่ง และในเขตชุมชนที่กำลังขยาย 1 แห่ง) โดยการสัมภาษณ์ และเจาะเลือด พร้อมเก็บปัสสาวะของผู้บาดเจ็บที่รับการรักษาที่ห้องฉุกเฉินในโรงพยาบาลทุกราย แห่งละ 35 รวม 105 คน พบว่าผู้บาดเจ็บส่วนใหญ่เป็นชาย อายุเฉลี่ย 26.7 ปี ร้อยละ 38 มีประวัติดื่มสุรา ร้อยละ 5 มีประวัติการใช้สารอื่น จากการตรวจเลือดและปัสสาวะ ด้วยวิธี

Chromatography พบว่าร้อยละ 69 มีแอลกอฮอล์ในเลือด ร้อยละ 3 ตรวจพบ Morphine ร้อยละ 5 ตรวจพบสารประเภท Amphetamine และ Metamphetamine และอีกประมาณร้อยละ 10 ตรวจพบสารประเภทอื่น ในผู้ป่วยที่ตรวจพบสารดังกล่าว มักจะเป็นเพศชาย และมีอายุมากกว่าผู้ที่ตรวจไม่พบสาร นอกจากนั้น การตรวจพบสารดังกล่าว อาจมีความสัมพันธ์ต่อยานพาหนะที่เกิดอุบัติเหตุบางชนิด และอาการมึนเมา หรือหมดสติหลังได้รับอุบัติเหตุ การตรวจพบสารดังกล่าวในความชุกที่สูง แสดงให้เห็นว่าจำเป็นจะต้องใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อลดปัญหาและให้เกิดผลในการปฏิบัติอย่างจริงจัง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดของนักศึกษา ในวิทยาลัย
สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย
ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.2.1 การสร้างเครื่องมือ
 - 3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในวิทยาลัย
สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในจังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2543 จังหวัดอุบลราชธานี มีวิทยาลัย
สังกัดกรมอาชีวศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 3 วิทยาลัย คือ วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี วิทยาลัยอาชีวศึกษา
อุบลราชธานี วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอุบลราชธานี จำนวนทั้งสิ้น 9,124 คน จำแนกเป็น
นักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 5,592 คน นักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง จำนวน 3,532 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการเลือกตัวอย่างดังนี้

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

1. จำนวนกลุ่มตัวอย่าง หาได้โดยนำจำนวนประชากรใช้วิธีการเปิดตารางกำหนดตัวอย่าง
ของ Kiejcie and Morgan (อ้างใน รวีวรรณ ชินะตระกูล. 2540 : 106 – 107) โดยได้จำนวน
กลุ่มตัวอย่าง 369 คน

2. นำตัวอย่างที่ได้มา ทำการคำนวณโดยวิธีการเทียบบัญญัติไตรยางค์หาขนาดตัวอย่างตามสัดส่วนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของแต่ละวิทยาลัย เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างกระจายครอบคลุมโดยแต่ละวิทยาลัย โดยได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้คือ นักศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 99 คน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง 61 คน วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 65 คน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง 58 คน วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอุบลราชธานี ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 62 คน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง 24 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 226คน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง 143 คน (ดังแสดงในตารางที่ 3.1)

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

วิทยาลัย	จำนวนประชากร			จำนวนกลุ่มตัวอย่าง		
	ปวช.	ปวส.	รวม	ปวช.	ปวส.	รวม
อาชีวศึกษาอุบลราชธานี	2,439	1,499	3,938	99	61	160
เทคนิคอุบลราชธานี	1,618	1,427	3,045	65	58	123
เกษตรและเทคโนโลยีอุบลราชธานี	1,535	606	2,141	62	24	86
รวม	5,592	3,532	9,124	226	143	369

การเลือกตัวอย่างด้วยการสุ่มแบบง่าย โดยการจับฉลากรายชื่อให้นักศึกษาแต่ละวิทยาลัยและแต่ละระดับการศึกษา และทำบัญชีรายชื่อให้นักศึกษาตัวอย่างตามแต่ละวิทยาลัย และแต่ละระดับการศึกษา เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งมีทั้งหมด 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ ซึ่งลักษณะแบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบ (Check - List) ซึ่งครอบคลุม เพศ สถาบันที่ศึกษา และระดับชั้นที่ศึกษา

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบ สอบถามความรู้ เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี โดยในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้สร้างข้อความเพื่อวัดความรู้ เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดแอมเฟตามีนรวม 30 ข้อ โดยเป็นแบบทดสอบข้อมูลแบบเลือกตอบ (Check – List) โดยกำหนดขอบเขตของการวัดความรู้ เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ในอันตรายเรื่องโทษ พิษ และภัย

3.2.1 การสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาทฤษฎี บทความ เอกสารที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ทบทวนวรรณกรรมและวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาแบบสอบถามงานวิจัยของ กัมปนาท พานิชประเสริฐ (2541 : 88-95)
3. สร้างแบบทดสอบวัดความรู้ตามกรอบทฤษฎี หลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ได้ยึดกรอบแนวทางปฏิบัติในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ของสำนักงาน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด โดยประกอบด้วย โทษ, พิษ, ภัย เพื่อนำไปสร้างแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติด
4. สร้างแบบทดสอบวัดความรู้ เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติด จำนวน 60 ข้อ
5. นำแบบทดสอบที่สร้างเสร็จแล้ว เสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบ แนะนำและปรับปรุงแก้ไข
6. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) เพื่อให้แน่ใจว่าวัดตรงกับวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ โดยใช้วิธีของโรบินเนลลี (Rovinelli) และแฮมเบิลตัน (R.K. Hambleton) ซึ่งอย่างน้อยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ 3 คน ก็เป็นที่ยอมรับได้ (อ้างใน บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 60 – 62) ดังมีรายนามผู้ทรงคุณวุฒิ ดังมีรายนามผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้

1. นายแพทย์ดนัย ธีวันดา	ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมสุขภาพเขต 7
จังหวัดอุบลราชธานี
2. อาจารย์มัญญู ศรีโท	กรรมการและเลขานุการอาชีวศึกษา
จังหวัดอุบลราชธานี
3. อาจารย์ละออ เพชรรัตน์	อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย
สถาบันราชภัฏราชนครินทร์
4. อาจารย์สุดา ดำรงโกภักดิ์	อาจารย์ 1 ระดับ 5 โรงเรียนพรตพิทยพยัต
5. ดร.ประดิษฐ์ พาชื่น	ผู้ช่วยผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคเดชอุดม
จังหวัดอุบลราชธานี

โดยกำหนดคะแนนของความเหมาะสมตามลำดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง เหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุดหรือไม่เหมาะสมเลย

โดยเกณฑ์ในการแปลความหมายระดับค่าเฉลี่ยดังนี้

- 1.00 – 1.50 หมายถึง ความเหมาะสมอยู่ในระดับควรปรับปรุง
- 1.51 – 2.50 หมายถึง ความเหมาะสมอยู่ในระดับพอใช้
- 2.51 – 3.50 หมายถึง ความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
- 3.51 – 4.50 หมายถึง ความเหมาะสมอยู่ในระดับดี
- 4.51 – 5.00 หมายถึง ความเหมาะสมอยู่ในระดับดีมาก

นำเอาผลการตอบของผู้ทรงคุณวุฒิมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน Standard Deviation (S.D.) ข้อที่มีค่าเฉลี่ย 3.51 – 5.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ไม่เกิน 1.00 โดยใช้วิธีของ โรวีนลลี (Rovinelli) และแฮมเบิลตัน (R.K. Hambleton) (อ้างใน บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 60-62) ถือว่ามีความเหมาะสมในการใช้วัด ให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ โดยเป็นค่า S.D อยู่ระหว่าง 0.45 – 1.00 \bar{X} อยู่ระหว่าง 3.60 – 4.60

7. นำผลที่ได้มาคิดแบบสอบถามที่ตรงตามเกณฑ์ที่ผู้ทรงคุณวุฒิให้มา นำมาเลือกให้เหลือแบบทดสอบเพียง 30 ข้อเพื่อให้เป็นแบบทดสอบที่ใช้ได้จริง
8. นำเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ตรวจสอบก่อนนำไปทดลองใช้

3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแบบทดสอบไปหาอำนาจจำแนกและความยากง่ายกับนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ระดับชั้นละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน ในวิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ และทำการตรวจสอบเพื่อให้คะแนน โดยเกณฑ์การให้คะแนนคือ ตอบถูก ให้ 1 คะแนน ตอบผิด ไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน
2. นำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ

3. เลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) พอเหมาะระหว่าง 0.2 – 0.8 โดยได้ค่า p อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) พอเหมาะ ตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป โดยได้ค่า r อยู่ระหว่าง 0.2043 – 0.6880 เพื่อให้ได้แบบทดสอบที่ใช้ในการทดสอบจำนวน 30 ข้อ ได้ครอบคลุมกับเนื้อหาที่กำหนดไว้

4. นำข้อสอบจำนวน 30 ข้อ ไปหาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR – 20 ของ Kuder Richardson (อ้างใน เยาวดี วิบูลย์ศรี. 2539 : 110-115) ข้อตกลงเบื้องต้นของสูตร KR – 20 ของ Kuder Richardson คือ แบบทดสอบต้องมีลักษณะเป็นเอกพันธ์ และตอบถูกได้ 1 ตอบผิดได้ 0 โดยค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงของแบบทดสอบชุดนี้มีค่าเท่ากับ 0.92

5. นำแบบทดสอบเป็นฉบับสมบูรณ์เก็บข้อมูลต่อไป

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. บัณฑิตที่เกษียณอายุให้งานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบทดสอบ ร่วมกับกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากนักศึกษา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังที่ได้กำหนดไว้ในประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2. นำหนังสือเสนอขออนุมัติ ต่อกรมอาชีวศึกษา และวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี และวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอุบลราชธานี เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบและนำหนังสือที่ผ่านการพิจารณา แล้วเสนอขอออกหนังสือขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการวิทยาลัยทั้ง 3 แห่ง ในจังหวัดอุบลราชธานี เพื่อให้ความอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล

3. การส่งแบบทดสอบให้กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยดำเนินการส่งมอบด้วยตนเอง ก่อนแจกแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้ชี้แจงแก่กลุ่มตัวอย่างว่า แบบทดสอบนี้เป็นการถามเกี่ยวกับสารเสพติดประเภทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) และได้เพิ่มจัดการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง และเก็บแบบทดสอบด้วยตนเอง ทั้งนี้ โดยใช้เวลาในการจัดการทดสอบ 1 ชั่วโมง นับจากเริ่มแจกแบบทดสอบใช้เวลาในการเก็บข้อมูล วิทยาลัยละ 1 วัน ได้รับแบบทดสอบคืน 357 ฉบับ คิดเป็น 96.75 %

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ตรวจสอบจำนวน และการกรอกแบบทดสอบครบถ้วน ทั้ง 2 ตอน ที่ได้รับกลับคืนมาแต่ละฉบับ

2. ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window

3. หลังจากการตรวจสอบแบบทดสอบแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปนี้ ตอนที่ 1 คือ สอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบวิเคราะห์โดยใช้ความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

ตอนที่ 2 คือ แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับ อันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี

2.1 การหาค่าเฉลี่ย (Mean) ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษาจังหวัดอุบลราชธานีโดยนำเสนอในรูปแบบตารางพร้อมคำบรรยายประกอบแบ่งเป็นเกณฑ์ โดยใช้เกณฑ์ร้อยละดังนี้ (อ้างใน สมบูรณ์ ภูนวล. 2527 : 334.)

81 ขึ้นไป	มีความรู้เกี่ยวกับโทษ พิษ ภัย ของสารเสพติดระดับสูง
71 - 80	มีความรู้เกี่ยวกับโทษ พิษ ภัย ของสารเสพติดค่อนข้างสูง
61 - 70	มีความรู้เกี่ยวกับโทษ พิษ ภัย ของสารเสพติดปานกลาง
51 - 60	มีความรู้เกี่ยวกับโทษ พิษ ภัย สารเสพติดค่อนข้างต่ำ
ต่ำกว่า 50	มีความรู้เกี่ยวกับโทษ พิษ ภัย สารเสพติดระดับต่ำ

2.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อจัดการกระจายของข้อมูล ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี โดยนำเสนอในรูปแบบตารางพร้อมคำบรรยายประกอบ

2.3 เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดของนักศึกษา ในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้ t – test (Independent Two Samples) โดยนำเสนอในรูปแบบตารางพร้อมคำบรรยายประกอบ

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ
2. ค่าเฉลี่ย (Mean) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบ KR – 20 ของ Kuder Richardson
4. ค่า t - test (Independent Two Samples)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งศึกษาความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ในเรื่องต่าง ๆ 3 เรื่องคือ โทษ พิษ ภัย ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางและบรรยายตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี จำแนกตามระดับชั้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบทดสอบ จำแนกตามเพศ สถานศึกษา ระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่และเคยคิดที่จะทดลองสารเสพติดหรือไม่

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	148	41.50
1.2 หญิง	209	58.50
รวม	357	100.00
2. สถานศึกษาที่ท่านศึกษา		
2.1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี	156	43.70
2.2 วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี	121	33.90
2.3 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอุบลราชธานี	80	22.40
รวม	357	100.00
3. ระดับชั้นที่ท่านกำลังศึกษาอยู่		
3.1 ปวช.	214	59.90
3.2 ปวส.	143	40.10
รวม	357	100.00
4. ท่านเคยคิดจะทดลองสารเสพติดบ้างหรือไม่		
4.1 ไม่เคยคิดเลย	259	72.50
4.2 เคยคิดบางครั้ง เพื่อเป็นประสบการณ์	93	26.10
4.3 คิดบ่อย ๆ	5	1.40
รวม	357	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่าผู้ตอบแบบทดสอบเป็นเพศชาย มีจำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 41.5 และผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง มีจำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 58.5 วิทยาลัยอาชีวศึกษา อุบลราชธานี มีจำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 ของผู้ตอบแบบทดสอบ วิทยาลัยเทคนิค อุบลราชธานี มีจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 33.9 และวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอุบลราชธานี มีจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.4

ระดับชั้นที่ศึกษา ระดับชั้น ปวช. มีจำนวน 214 คน คิดเป็นร้อยละ 59.90 และผู้ตอบแบบทดสอบที่ศึกษาอยู่ระดับชั้น ปวส. มีจำนวน 143 คนคิดเป็นร้อยละ 40.10

ผู้ที่ไม่เคยคิดทดลองยาเสพติด มีจำนวน 259 คน คิดเป็นร้อยละ 72.50 ของผู้ตอบแบบทดสอบที่เคยคิดบางครั้ง เพื่อเป็นประสบการณ์ มีจำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 26.10 และผู้ที่เคยคิดบ่อย ๆ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ของผู้ทำแบบสอบถามเรื่องเกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนผู้ตอบคำถามถูก ค่าร้อยละ และลำดับที่ของความรู้เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี

ข้อ	ความรู้เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติด	จำนวนผู้ตอบถูก	ร้อยละ	ลำดับที่
1	สารเสพติดให้โทษตามกฎหมายได้แบ่งออกเป็นกี่ประเภท	277	77.60	19
2	ฐานความผิดและโทษของผู้ที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติดประเภทที่ 1 (เฮโรอีน, แอลเอสดี, เมทแอมเฟตามีน ฯลฯ) ในสถานะใดที่กระทำความผิดแล้วได้รับโทษต่ำที่สุด	309	86.60	13
3	บทลงโทษสำหรับผู้เสพยาบ้าคือ	297	83.20	14
4	บทลงโทษ ในฐานความผิดในฐานะผู้ผลิต สารเสพติดให้โทษประเภทที่ 1 (เฮโรอีน, แอลเอสดี, เมทแอมเฟตามีน ฯลฯ)	282	79.00	18
5	บทลงโทษของผู้ที่เสพยาบ้า มีบทลงโทษสูงสุดคือ	284	79.60	15
6	ข้อใดต่อไปนี้เป็นโทษยาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1	240	67.20	22
7	ยาบ้าเป็นสารเสพติดที่นำมาใช้ในวงการแพทย์แต่ไม่พบว่านำมาใช้เป็นส่วนประกอบในยาประเภทใด	171	47.90	23
8	ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยฉบับที่ 2 พ.ศ. 2534 ได้จัดแบ่งยาเสพติดออกเป็นกี่กลุ่ม	343	96.10	7
9	ยาเสพติดหมายถึง	342	95.80	8
10	เมื่อกล่าวถึงสารเสพติดธรรมชาติแล้ว หมายถึงสารเสพติดตัวใด	355	99.40	1
11	ยาบ้า เป็นชื่อเรียกสารเสพติดตัวใด	355	99.40	1
12	ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้องเกี่ยวกับปริมาณการเสพยาบ้าเป็นส่งผลต่อการเสพยาบ้า	309	86.60	13
13	ผู้ที่เสพยาบ้าในปริมาณมากติดต่อกัน จะส่งผลทำให้เกิดภาวะใดต่อร่างกาย	355	99.40	1
14	การสังเกตอาการผู้เสพยาบ้าในกลุ่มใด ที่สังเกตได้ยากที่สุด	314	88.00	12
15	ยาบ้า มีชื่อเรียกหลายชื่อ ต่อไปนี้ข้อใดไม่ใช่ชื่อที่ใช้เรียกยาบ้า	273	76.50	16
16	อาการเริ่มต้นของผู้เสพยาบ้า จะมีอาการอย่างไร	335	93.80	10

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อ	ความรู้เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติด	จำนวนผู้ตอบถูก	ร้อยละ	ลำดับที่
17	หลังจากเสพยาบ้าแล้วเมื่อยาออกฤทธิ์ ผู้เสพยาจะมีอาการเป็นเช่นไร	244	68.30	21
18	หลังจากเสพยาบ้าแล้ว อาการต่าง ๆ จะหายไปภายในระยะเวลากี่ชั่วโมง	283	79.30	17
19	ผู้ใดมีหน้าที่ในการที่จะดูแล ป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติด	348	97.50	4
20	เกราะป้องกันยาเสพติด ที่ดีที่สุดคืออะไร	340	95.20	9
21	สภาพปัญหายาเสพติด เป็นปัญหาของใคร	347	97.20	5
22	เมื่อเสพยาบ้า เป็นเวลานาน จะส่งผลกระทบต่อตัวผู้เสพยาอย่างไร	342	95.80	8
23	ข้อใดต่อไปนี่กล่าวไม่ถูกต้อง	304	85.20	14
24	ผลกระทบต่อตัวผู้เสพยาบ้า เมื่อยาบ้าหมดฤทธิ์ คืออาการใด	271	75.90	20
25	ภัยที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศชาติคือ	350	98.00	3
26	เมื่อท่านพบเห็นเพื่อนเสพยาควรทำอย่างไร	304	85.20	14
7	ข้อความใดต่อไปนี่กล่าวไม่ถูกต้อง	309	86.60	13
28	สาเหตุใด ที่พบได้ว่าทำให้เยาวชนของชาติตกเป็นทาสของสารเสพติดได้ง่าย	331	92.70	11
29	เมื่อเสพยาบ้า ติดต่อกันเป็นเวลานานจะทำให้สุขภาพร่างกายเป็นอย่างไร	352	98.60	2
30	ในมุมมองของผู้ที่เห็น คนเสพยาเสพติด จะมีความรู้สึกต่อเขาเหล่านั้นอย่างไร	346	96.90	6

จากตาราง 4.2 เมื่อดูผลการตอบข้อทดสอบถูกเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ตอบข้อทดสอบถูก 5 ลำดับแรก โดยเรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อ 10 เมื่อกล่าวถึงสารเสพติดธรรมดาแล้ว หมายถึงสารเสพติดตัวใด, ข้อ 11 ยาบ้าเป็นชื่อเรียกสารเสพติดตัวใด, ข้อ 13 ผู้ที่เสพยาบ้าในปริมาณมาก ติดต่อกัน จะส่งผลทำให้เกิดภาวะใดต่อร่างกาย, ข้อ 29 เมื่อเสพยาบ้า ติดต่อกันเป็นเวลานานจะทำให้สุขภาพร่างกายเป็นอย่างไร และ ข้อ 25 ภัยที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศชาติคือ ตามลำดับ และรายข้อที่นักศึกษา ตอบผิดมากที่สุด 5 ลำดับ โดยเรียงจากน้อยไปหามาก ได้แก่ ข้อ 7 ยาบ้าเป็นสารเสพติดที่นำมาใช้ในวงการแพทย์ แต่ไม่พบว่ามีนำมาใช้เป็นส่วนประกอบในยาประเภทใด, ข้อ 6 ข้อใดต่อไปนี่ไม่ใช่ยาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1, ข้อ 17 หลังจากเสพยาบ้าแล้วเมื่อยาออกฤทธิ์ ผู้เสพยาจะมีอาการเป็นเช่นไร, ข้อ 24 ผลกระทบต่อตัวผู้เสพยาบ้า เมื่อยาบ้าหมดฤทธิ์ คืออาการใด และ ข้อ 1 สารเสพติดให้โทษตามกฎหมายได้แบ่งออกเป็นกี่ประเภท ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละและระดับความรู้เกี่ยวกับอันตราย
ที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา
จังหวัดอุบลราชธานี

รายการ	คะแนนเต็ม	n = 357 คน		ร้อยละ	ระดับ ความรู้
		\bar{X}	S.D.		
ความรู้เกี่ยวกับอันตรายของ สารเสพติดแอมเฟตามีน	30	26.08	2.10	86.66	สูง

จากตารางที่ 4.3 พบว่านักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี
มีความรู้เกี่ยวกับเกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด อยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 26.08
คิดเป็นร้อยละ 86.66 ของคะแนนเต็ม

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา
ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี

ตารางที่ 4.4 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจาก
สารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี
จำแนกตามระดับชั้นที่กำลังศึกษา

ระดับการศึกษา	n	\bar{X}	S.D.	t
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	214	26.01	2.23	-0.87
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	143	26.20	1.88	

* $p > .05$

จากตาราง 4.4 พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
มีค่าเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด มีความรู้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวโดยสรุปถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยวิธีดำเนินการวิจัยสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี จำแนกตามระดับการศึกษา

5.1.2 สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ที่ศึกษาในระดับการศึกษา ที่แตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด แตกต่างกัน

5.1.3 วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้น ปวช. และนักศึกษาในระดับชั้น ปวส. ที่เปิดสอนในระดับ ปวช. และ ปวส. จำนวน 3 วิทยาลัย ซึ่งได้แก่วิทยาลัยอาชีวศึกษา อุบลราชธานี วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี และวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอุบลราชธานี จำนวน 9,124 คน ประกอบด้วย นักศึกษา ระดับ ปวช. 5,592 คน นักศึกษาระดับ ปวส. 3,532 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้น ปวช. และนักศึกษาระดับชั้น ปวส. ที่เปิดสอนในระดับ ปวช. และ ปวส. จำนวน 3 วิทยาลัย จำนวน 369 คน ประกอบด้วย นักศึกษาระดับ ปวช. 226 คน นักศึกษาระดับ ปวส. 143 คน ได้มาจากการเปิดตาราง Kiejcic and Morgan แล้วนำมาเทียบบัญญัติไตรยางค์ได้สัดส่วนของนักศึกษาในระดับปวช และนักศึกษาในระดับ ปวส. ของแต่ละวิทยาลัย โดยได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับ ปวช. จำนวน 226 คน นักศึกษา ระดับ ปวส. จำนวน 143 คน รวมจำนวน 369 คน

5.1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบแบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบทดสอบ เป็นแบบเลือกตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดของนักศึกษา

ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check List) มีจำนวน 30 ข้อ

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือขึ้นโดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ผู้ควบคุมวิจัยแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) เพื่อให้แน่ใจว่าวัดตรงกับวัตถุประสงค์ แล้วนำแบบทดสอบไปหาอำนาจจำแนกและความยากง่ายกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ระดับชั้นละ 30 คน รวม 60 คน กับโรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ แล้วนำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ แล้วนำข้อสอบไปหาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson

5.1.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้กับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง จำนวน 369 ชุด จาก 3 วิทยาลัย และไปรับกลับด้วยตนเอง ได้กลับคืนมาสมบูรณ์จำนวน 357 ชุด คิดเป็นร้อยละ 96.75

5.1.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมมาได้ทั้งหมด โดยคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean : \bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เปรียบเทียบความรู้ การทดสอบค่า t – test แบบอิสระ (Independent)

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC⁺

5.1.7 ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ค่าเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ในเรื่อง บทลงโทษทางกฎหมายต่อผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับสารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน (ยาบ้า) พิษของสารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน (ยาบ้า) และภัยที่เป็นผลกระทบที่เกิดจากการใช้สารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน(ยาบ้า)

พบว่าความรู้เกี่ยวกับเกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัย
สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ผลอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 86.66 (ค่าเฉลี่ย = 26.08)

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา
ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี จำแนกตามระดับชั้น คือ ระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ใน 3 เรื่อง คือ บทลงโทษทางกฎหมายต่อผู้กระทำ
ความผิดเกี่ยวกับสารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน (ยาบ้า) พิษ ของสารเสพติดประเภทยา
แอมเฟตามีน (ยาบ้า) และภัยที่เป็นผลกระทบที่เกิดจากการใช้สารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน
(ยาบ้า) คือ ค่าเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัย สังกัด
กรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ในเรื่องต่าง ๆ จำแนกตามระดับชั้นที่กำลังศึกษา มีความรู้
ไม่แตกต่างกัน ที่นัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2 อภิปรายผล

ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัย สังกัด
กรมอาชีวศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี ใน 3 เรื่อง เรื่องบทลงโทษทางกฎหมายต่อผู้กระทำความผิด
เกี่ยวกับสารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน (ยาบ้า) เรื่องพิษ ของสารเสพติดประเภทยาแอมเฟ
ตามีน (ยาบ้า) และเรื่องภัยที่เป็นผลกระทบที่เกิดจากการใช้สารเสพติด ประเภทยาแอมเฟตามีน
(ยาบ้า)

ผลการวิจัยพบว่าความรู้เกี่ยวกับอันตราย ที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัย
สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ใน 3 เรื่อง เรื่องบทลงโทษทางกฎหมายต่อผู้กระทำความ
ผิดเกี่ยวกับสารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน (ยาบ้า) เรื่องพิษ ของสารเสพติดประเภทยา
แอมเฟตามีน (ยาบ้า) และเรื่องภัยที่เป็นผลกระทบที่เกิดจากการใช้สารเสพติดประเภทยาแอมเฟตา
มีน(ยาบ้า) นั้นในผลอยู่ในระดับสูง ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในปัจจุบันนี้เราอยู่ในยุคที่ข่าวสารสามารถ
เชื่อมโยงกันอย่างทั่วถึงและแพร่หลาย และสื่อมีความสำคัญมาก ในการให้ความรู้แก่ประชาชน
ไม่ว่าจะมาในรูปแบบของข่าวสาร ทั้งทางสื่อสิ่งพิมพ์ วิทย์ และโทรทัศน์ อาจรวมไปถึงภาพยนตร์ ต่าง ๆ
ก็เป็นแหล่งที่ให้ความรู้แก่ทุกคนได้ จากการเรียนรู้ในบทเรียนที่มีสอนตามหลักสูตรในระดับชั้นต่าง ๆ
จากประสบการณ์ การบอกเล่าสั่งสอนจากครอบครัวและสังคม ต่างก็มีบทบาทที่เป็นผู้ให้ความรู้
แก่นักศึกษาและประชาชนโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งพบว่าได้สอดคล้องกับแนวคิดของ บัญญา ผลยิ่ง (2544 :
43) ได้ทำการศึกษาสภาพการใช้สารเสพติดในสถานศึกษา โดยศึกษาในนักเรียนมัธยมศึกษาและ
อุดมศึกษา พบว่า สาเหตุของการใช้สารเสพติดส่วนใหญ่มาจาก ความอยากรู้อยากลอง เพื่อนชวน
และความสนุกสนาน การได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องสารเสพติด จะทำให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับ

สารเสพติดเพิ่มขึ้นและเป็นการป้องกันการแพร่ระบาดของสารเสพติดในโรงเรียนอีกรูปแบบหนึ่ง แต่ไม่ทำให้การแพร่ระบาดของสารเสพติดหมดไปได้เพราะเป็นการรับฟังข่าวสารจากการดูจากสื่อโทรทัศน์เท่านั้น และยังสอดคล้องกับที่สำนักงาน ป.ป.ส. (2538 : 10) ได้กำหนดบทบาทให้กระทรวงศึกษาธิการ และกรมที่เกี่ยวข้องจัดทำคู่มือ หรือแนวทางการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดตามสภาพลักษณะของสถานศึกษาผู้วิจัย ในการให้ความรู้แก่นักศึกษามากขึ้น ซึ่งในการให้ความรู้นั้นก็มีมาจากหลาย ๆ แหล่ง ไม่ว่าจะเป็นการรณรงค์โรงเรียนสีขาว ซึ่งก็ส่งผลให้ มีความรู้พอกพูน อีกทั้งการที่ได้รับรู้ถึงข้อความในแง่ลบเกี่ยวกับยาเสพติดทำให้นักศึกษาเห็นว่า ยาเสพติดเป็นทางออกสุดท้ายในการใช้ในการแก้ปัญหาชีวิต ซึ่งก็ก่อให้เกิดความตระหนักในอันตรายอันเกิดจากการใช้สารเสพติดทำให้ปฏิบัติตัวให้ห่างไกลยาเสพติดได้

เมื่อพิจารณาผลการทดสอบเป็นรายข้อแล้วพบว่า นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่ เกิดจากสารเสพติดในลำดับที่ สูงที่สุดคือ ข้อ 10 ข้อใดเป็นสารเสพติดธรรมชาติ มีผู้ตอบถูกร้อยละ 99.40 ซึ่งระดับความรู้อยู่ในระดับสูง ซึ่งอาจเนื่องมาจากว่า สารเสพติดที่เกิดจากธรรมชาติมีเพียงไม่กี่ชนิดและเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็น กัญชา ฝิ่น กระต่อม มอร์ฟีน ซึ่งถ้าเป็นยาบ้า เฮโรอีน ต่างก็เป็นสารเสพติดที่สังเคราะห์ขึ้นมา ในลำดับต่อมาคือ ข้อ 11 ที่ถามว่ายาบ้าเป็น สารเสพติดที่เรียกอีกอย่างว่าอะไร ซึ่งมีผู้ตอบถูกร้อยละ 99.40 ซึ่งระดับความรู้อยู่ในระดับสูง ซึ่งเนื่องมาจากว่า ในปัจจุบันนี้ยาเสพติดที่มีที่แพร่ระบาดนั้น มีอยู่หลากหลายชนิดไม่ว่าจะเป็นกัญชา เฮโรอีน ยาอี และรวมไปถึงยาบ้า ซึ่งยาบ้า เมื่อเทียบกับ ยาเสพติดหลากหลายชนิดนั้น จะพบได้ว่า ยาบ้าเป็นยาเสพติดที่เป็นปัญหาระบาดมากที่สุด และสื่อต่าง ๆ รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ให้ความสนใจที่ให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดตัวนี้เป็นพิเศษ ซึ่งยาบ้ามีชื่อเรียกหลายชื่อ เช่น ยาม้า ยาบ้า แอมเฟตามีน ยาขยัน ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้เรียกในแต่ละบุคคล และในแต่ละกลุ่มคนที่ใช้เรียกกัน ในลำดับต่อมาคือ ข้อ 13 ผู้ที่เสพยาบ้าในปริมาณมากติดต่อกัน จะส่งผลทำให้เกิดภาวะใดต่อร่างกาย โดยมีผู้ตอบถูกร้อยละ 99.40 ซึ่งระดับความรู้อยู่ในระดับสูง และในข้อ 29 เมื่อเสพยาบ้า ติดต่อกันเป็นเวลานานจะทำให้สุขภาพร่างกายเป็นอย่างไร โดยมีผู้ตอบถูก ร้อยละ 98.60 ซึ่งระดับความรู้อยู่ในระดับสูง โดยทั้งสองข้อนี้ เป็นความรู้ในเรื่องที่คล้ายคลึง คือถามเกี่ยวข้องกับอาการการแสดงออกทางด้านร่างกายในระยะยาวที่จะบ่งบอกถึงสุขภาพหลังจากที่ได้ติดยาเสพติดประเภทนี้มาเป็นระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งการที่นักศึกษาสามารถที่จะตอบคำถามเหล่านี้ได้ เป็นอย่างดี อาจสืบเนื่องมาจากในกรณีที่นักศึกษาได้รับความรู้จากบทเรียนที่ได้เรียนมา ที่ได้กล่าวถึง ลักษณะของผู้ติดสารเสพติด และจากการที่สามารถพบเห็นจากแหล่งต่าง ๆ รวมถึงในสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะในภาพข่าวที่มักเสนอภาพของผู้ที่ติดยาเสพติด และก่อปัญหาต่าง ๆ รวมถึงสภาพของ

ผู้ติดยารวมไปถึงภาพรายการต่าง ของวัยรุ่นที่มักจะนำเสนอภาพของโทษ พิษ ภัย ของการเสพ สารเสพติด และลำดับต่อมาคือ ข้อ 25 ภัยที่ส่งผลต่อเศรษฐกิจของประเทศชาติ คือข้อใด

เมื่อพิจารณาผลการทดสอบเป็นรายข้อแล้วพบว่า นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิด จากสารเสพติดในลำดับที่ต่ำ โดยเรียงลำดับเป็นรายข้อที่นักศึกษา ตอบแบบทดสอบและผลอยู่ใน ระดับต่ำจนถึงระดับปานกลาง โดยเรียงจากน้อยไปหามาก โดยเริ่มต้นที่ ข้อ 7 ยาบ้าเป็นสารเสพติด ที่นำมาใช้ในวงการแพทย์แต่ไม่พบว่านำมาใช้เป็นส่วนประกอบในยาประเภทใด ซึ่งการที่นักศึกษานั้น มีความรู้ในข้อนี้ต่ำ ซึ่งสามารถที่ผู้ตอบถูกร้อยละ 47.90 ซึ่งมีผู้ตอบได้น้อยมากที่สุด ระดับความรู้อยู่ใน ระดับต่ำ อาจจะเป็นเนื่องมาจากว่าความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับการนำยานี้มาเป็นส่วนประกอบของยารักษาโรค นั้น อาจจะต้องอาศัยการมีความรู้ในเรื่องของการออกฤทธิ์ของยามาพอสมควร และจะต้องทราบถึงว่า ลักษณะของโรคนั้น ๆ เป็นเช่นใด ดังนั้นจึงถือว่าเป็นการยากที่นักศึกษาจะตอบคำถามในข้อนี้ได้ ในลำดับต่อมาคือ ข้อ 6 ข้อใดต่อไปนี้เป็นยาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1 ซึ่งในข้อนี้ นักศึกษาตอบถูก ร้อยละ 67.20 ซึ่งความรู้ในระดับปานกลาง ในข้อนี้อาจจะเป็นเนื่องมาจากว่า นักศึกษาคงจะมีความสับสน ที่เกี่ยวข้องกับชื่อของยาเสพติด ซึ่งจากยาเสพติดที่เป็นตัวเลือกให้ตอบนั้น นักศึกษาจะเลือกข้อใดเคอิน ซึ่งเป็นชื่อที่พ้องเกี่ยวข้องกับชื่อยาโคเคน ซึ่งเป็นตัวยาที่นักศึกษารู้สึกคุ้นเคยมากกว่า ทำให้สับสนและ เลือกตอบในข้อนี้มากที่สุด ซึ่งเป็นข้อที่ไม่ถูกต้องจึงเป็นเหตุให้ผลการทดสอบออกมานักศึกษามีผล ออกมาค่อนข้างต่ำในลำดับต่อมาคือ ข้อ 17 หลังจากเสพยาบ้าแล้วเมื่อยาออกฤทธิ์ ผู้เสพจะมีอาการ เป็นเช่นไร ซึ่งในการตอบข้อนี้นักศึกษาตอบถูก ร้อยละ 68.30 ซึ่งความรู้ในระดับปานกลาง ซึ่งเมื่อพบ กับคำถามในข้อนี้นักศึกษาควรที่จะสามารถตอบได้ถูกต้องเป็นอย่างดี แต่นักศึกษา ก็ไม่สามารถที่จะ ได้ถูกต้อง อาจสืบเนื่องมาจากว่าการที่นักศึกษา ตอบแบบทดสอบในข้อนี้ได้ใช้ความรู้สึกส่วนตัว ในการตอบเข้าไป เนื่องมาจากว่าที่นักศึกษาไม่ได้เป็นผู้ที่สัมผัสกับยาเสพติดชนิดโดยตรง แต่ละคน ก็นำเอาความรู้ในเรื่องการออกฤทธิ์ของยาบ้ามาประมวลและตอบออกมาตามความรู้สึก คำตอบจึง ออกมาค่อนข้างหลากหลาย โดยนักศึกษาในสวนน้อยเท่านั้นที่สามารถตอบถูก

ในการเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี จำแนกตามระดับชั้น คือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ใน 3 เรื่อง เรื่องบทลงโทษทางกฎหมายต่อผู้กระทำความผิด เกี่ยวกับสารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน (ยาบ้า) เรื่องพิษของสารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน (ยาบ้า) และเรื่องภัย ที่เป็นผลกระทบที่เกิดจากการสารเสพติดประเภทยาแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ผลการวิจัยพบว่า ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลของความรู้เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติดของนักศึกษา ในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ คะแนนโดยเฉลี่ย 26.01 คะแนน และค่า Standard Deviation (S.D.) 2.23 ส่วนนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) คะแนนโดยเฉลี่ย 26.20

คะแนน และ ค่า Standard Division (S.D.) 1.88 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) นั้น มีคะแนนโดยเฉลี่ยอยู่ประมาณ 26 คะแนน ในขณะที่นักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีคะแนนโดยเฉลี่ยอยู่ประมาณ 26 คะแนนเช่นเดียวกัน แต่เมื่อดูในค่า Standard Deviation (S.D) จะพบได้ว่าการนักศึกษาในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง นั้นจะมีการตอบคำถามถูกได้ใกล้เคียงกันมากกว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) แต่เมื่อพิจารณาจากผลแล้ว ก็สามารถกล่าวได้ว่า นักศึกษาทั้งระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงนั้น มีระดับความรู้เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติดไม่แตกต่างกัน ซึ่งทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ในการศึกษาเรื่องอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดนี้ นักศึกษาในนักศึกษาทั้งระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) นั้นอาจเนื่องมาจากในกลุ่มที่ศึกษานี้มีอายุ อยู่ในวัยที่ใกล้เคียงกัน ทำให้การรับรู้ ความรู้ในระดับที่ใกล้เคียงกัน อีกทั้งยังอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่แตกต่างกันภายในสังคมเดียวกัน ทำให้การดำเนินชีวิตคล้ายคลึง ภายใต้วรรณธรรมเดียวกัน ได้รับการปลูกฝัง สั่งสอนมาแนวทางเดียวกัน ทำให้ความคิดและระดับความรู้ในระดับที่สูงและไม่มี ความแตกต่างกัน ซึ่งได้สอดคล้องกับทวิวรรณสิระพันธ์ ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความรู้ ทศนคติ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร (2525 : 115) แสดงให้เห็นว่า ความรู้หรือการรับรู้ของนักเรียนแต่ละพื้นฐานในเรื่องยาเสพติดไม่ได้แสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน ทั้งนี้ น่าจะเป็นข้อสังเกตที่จะสะท้อนให้ตระหนักและการตรวจสอบอย่างจริงจัง พร้อมทั้งกำหนดมาตรการในด้านการให้การศึกษแก่นักเรียนกลุ่มต่าง ๆ ให้มีความรู้เรื่องยาเสพติดดีขึ้นและให้มีความเหมาะสม ตามพื้นฐานและความจำเป็นของนักเรียนแต่ละกลุ่มด้วย

อีกทั้งเมื่อมีการพิจารณาจะพบได้ว่า นักศึกษา ทั้ง 2 กลุ่มนี้มีความรู้ไม่แตกต่างกัน ในลักษณะใด ลักษณะหนึ่งหรือหลายลักษณะ และไม่มีลักษณะพิเศษที่เด่นชัด ซึ่งจะพบได้ว่า เนื้อหาความรู้ของอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดนี้จะเป็นสิ่งที่สามารถหาความรู้ได้จากสิ่งรอบตัว ๆ เป็นส่วนใหญ่ คือ การรับรู้จากสื่อในแหล่งต่าง เช่นการรับรู้จากข่าวการประชาสัมพันธ์ ของหน่วยงานต่าง ๆ การรณรงค์โรงเรียนสีขาว การเผยแพร่ข่าวที่มีการจับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดต่าง ๆ ทั้งเป็นผู้ขาย ผู้ผลิต ผู้ครอบครอง รวมถึงเป็นผู้เสพย์ และการก่อให้เกิดอาชญากรรมต่าง ๆ เกิดขึ้น เป็นป่อเกิดให้เกิดความไม่ปลอดภัยในการดำรงชีวิตในสังคม ดังเช่น ข่าวการที่นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตร ถูกผู้ที่เสพยาบ้าแล้วเกิดอาการประสาทหลอน ที่ได้ทำร้ายนิสิตคนนั้น จนถึงแก่ความตายในขณะที่กำลังเดินทางกลับบ้าน ซึ่งในกรณีจะพบได้ว่านักศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องต่างให้ความสนใจและเกิดความตระหนักในปัญหานี้มาก ซึ่งนี่ก็เป็นตัวอย่างที่สามารถพบได้ว่าความรู้เหล่านี้เป็นความรู้ที่มีอยู่รอบ ๆ ตัวเรา มิต้องเป็นแสวงหาสามารถที่จะรับรู้ได้ ดังเช่น

ผลการศึกษาของ ศรีธญา พูลทวีสุข (2538 : 54) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ ทักษะเกี่ยวกับ สารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนชลบุรีสุขบพ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ได้กล่าวไว้ว่า จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันทางหน่วยงานของทางภาครัฐบาลได้มีการจับกุมผู้ผลิตและผู้จำหน่ายยาบ้า ได้อย่างมากมายตลอดจนได้มีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงโทษของยาบ้าในสื่อต่าง ๆ ซึ่งย่อมแสดงให้เห็นว่าได้มีการเผยแพร่ความรู้ในด้านอันตรายของสารเสพติดเป็นอย่างดี

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะต่อกรมอาชีวศึกษา

กรมอาชีวศึกษา ควรมีการดำเนินการให้ความรู้ที่เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติด ในด้านโทษ และพิษ เพิ่มมากขึ้น เพื่อให้ทำความเข้าใจได้มากขึ้นและเพื่อเป็นเกราะป้องกันตนเองให้พ้นจากการเกี่ยวข้องกับสารเสพติดได้

2. ข้อเสนอแนะต่อการดำเนินการของวิทยาลัย

2.1 วิทยาลัย ควรมีการให้ความรู้ในเรื่องโทษของสารเสพติดให้มากขึ้น โดยการบูรณาการหรือสอดแทรกด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสารเสพติด ในช่วงโมเรียนสุศึกษาและพลานามัย

2.2 วิทยาลัยควรจัดกิจกรรมให้นักศึกษาใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยจัดให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการช่วยกันเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติด

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเรื่องการให้ความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับสารเสพติดอย่างไรจึงจะตรงกับกลุ่มเป้าหมายดีที่สุด ซึ่งมีผลต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษาได้เป็นอย่างดี เพื่อสามารถแก้ไขปัญาที่เกิดขึ้นได้ทันเหตุการณ์

2. ควรให้มีการศึกษารูปแบบการให้ความรู้เกี่ยวกับสารติตในสถานศึกษา เพื่อจะได้ข้อมูลอย่างกว้างขวางและครอบคลุมการป้องกันยาเสพติด อันจะได้นำไปใช้เป็นต้นแบบในสถานศึกษาต่าง ๆ ต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมตำรวจ. 2533. **ความรู้เรื่องยาเสพติดให้โทษ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ตำรวจ.
- กัมปนาท พานิชประเสริฐ, พ.ต.ท. 2541. "การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อสาเหตุของการศึกษา
ยาเสพติด : กรณีโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสตูล."
ปริญญาานิพนธ์พัฒนาบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) สาขาการจัดการการพัฒนา
สังคม. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- กิ่งแก้ว เกษโกวิท และคณะ. 2531. "ปัญหายาเสพติดของผู้ต้องโทษ ในทัณฑสถานบำบัด
พิเศษขอนแก่น." คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สำนักงาน. 2540. **แผนป้องกันและปราบปราม
ยาเสพติด พ.ศ. 2540-2544**. กรุงเทพฯ : ศุภสภาลาดพร้าว
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สำนักงาน. 2541. **ความรู้เบื้องต้นเรื่องยาเสพติด**.
กรุงเทพฯ : ไอเดีย สแควร์.
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สำนักงาน. 2542. **รวมกฎหมายป้องกันและ
ปราบปรามยาเสพติด**. กรุงเทพฯ : ศุภสภาลาดพร้าว.
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สำนักงาน. 2543. **ความผิดและโทษเกี่ยวกับ
กฎหมายยาเสพติด**. กรุงเทพฯ : ศุภสภาลาดพร้าว.
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สำนักงาน. 2543. **คำพิพากษาศาลฎีกาเกี่ยวกับ
กฎหมายยาเสพติด**. กรุงเทพฯ : ศุภสภาลาดพร้าว
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สำนักงาน. 2543. **ตอบปัญหายาเสพติด**.
กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สำนักงาน ,ม.ป.ป. **ความรู้เรื่องยาเสพติด**.
กรุงเทพฯ : ม.ป.ท. เอกสารอัดสำเนา
- ฉัตรอุมา เริ่มรุจน์. ร.ต.ท. 2531. "การแพร่ระบาดของการใช้ยากระตุ้นประสาท : การศึกษา
สำรวจปัจจัยปัญหาและผลกระทบต่อครอบครัวและสังคมของกลุ่มคนงานโรงงาน
แล่ปลา จังหวัดสมุทรปราการ." รายงานการวิจัย, กรุงเทพมหานคร.
- ดวงรัตน์ มงคลศิริชัยกุล และ คณะ. 2530. "อุบัติเหตุในการใช้แอมเฟตามีนของคนขับรถ
บรรทุกจากภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย." รายงานการวิจัย, กรุงเทพมหานคร.

- ทวิวรรณ ลีระพันธ์. 2525. "ความรู้ ทักษะคิด และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร." ปรินญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาสุขภาพศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อึ้ง ทศนชลี. 2541. "ความชุกของการตรวจพบสารเสพติดในผู้ป่วยที่บาดเจ็บจากอุบัติเหตุจราจร." รายงานศึกษาวิจัย กรุงเทพมหานคร.
- นงลักษณ์ โตบันลือภพ. 2539. "การประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจในการป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมเพื่อการป้องกันการพึ่งยาแอมเฟตามีนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาสุขภาพศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปัญญา ผลยิ่ง. 2544. "ความรู้ ความตระหนักและการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตอำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา." ภาคนิพนธ์ปริญญาโท คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปิ่น โค. 2540. "ประสิทธิผลของโปรแกรมสุขภาพที่มีผลต่อพฤติกรรมกำหนดยาสูบของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดอยุธยา." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พรรณนิภา นวกุล. 2538. การศึกษา ความรู้ ทักษะคิด และการปฏิบัติตัวเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษประเภทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ของ ตำบลอุ้มถ้อง จังหวัดสุพรรณบุรี. ภาคนิพนธ์หลักสูตรปริญญาสาธารณสุขศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พูนสวัสดิ์ ทองบัวบาน. 2539. "การศึกษาความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาสุขภาพศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล
- วิทย์ เทียงบุญธรรม. 2531. ตำรายาเสพติด. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์
- วิทยาศาสตร์การแพทย์, กรม. 2541. รายงานผลการสำรวจยาบ้าในสถานศึกษา (ตุลาคม 2538 – กุมภาพันธ์ 2539). กรุงเทพฯ : กระทรวงสาธารณสุข.
- วิสาสินี วิจารณบุตร. 2534. "การศึกษาทัศนคติของบุคลากรทางการแพทย์ต่อยาบ้าและแนวทางแก้ไขป้องกัน : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงพยาบาลธัญญารักษ์จังหวัดปทุมธานี." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- วิรัช มหามนตรี. 2538. "ความรู้ ทักษะคติเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ตำบลบ้านเลน อำเภอบางปะอิน จังหวัดอยุธยา." ภาคนิพนธ์หลักสูตรปริญญาสาธารณสุขศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิโรจน์ สุ่มใหญ่. 2525. "ความสัมพันธ์ระหว่างการใชยาม้ากับการเกิดอุบัติเหตุเกี่ยวกับจราจรในกลุ่มคนขับรถบรรทุกทางไกล." รายงานการวิจัย กรุงเทพมหานคร.
- วุฒิ เหล่าสุนทร และคณะ. 2541. "ความสัมพันธ์ของผู้ติดยาเกี่ยวกับการก่ออาชญากรรม." รายงานวิจัย, กรุงเทพมหานคร.
- ศรัณยา พูลทวีสุข. 2538. "ความรู้ ทักษะคติเกี่ยวกับสารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนชลบุรีสุขบพ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี." ภาคนิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุทธาศิณี คำนวน. 2544. "การเปลี่ยนแปลงความรู้และทัศนคติของนักเรียนประถมศึกษาโดยการให้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด ผ่านเสียงตามสายของโรงเรียนประถมศึกษา ในเขตตำบลมะเกลือใหม่ อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาสุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
- สุเทพ รักเมือง. 2538. "ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคพังงา." ภาคนิพนธ์หลักสูตรปริญญาสาธารณสุขศาสตรบัณฑิต คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุทิน ศรีกระจ่าย. 2531. "ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียน นักศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม." ภาคนิพนธ์สาธารณสุขศาสตรบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหิดล
- สุนันท์ วสาการวะ. 2537. "แอมเฟตามีน." รายงานศึกษาวิจัย ประจวบคีรีขันธ์: ม.ป.ท.
- อภิวัน วันดี. 2527. "สถานะบังคับทางอาญาต่อผู้เสพยาแอมเฟตามีนในขณะขับขี่ยานพาหนะ." วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรอนงค์ หงษ์ชุมแพ. 2538. "ความรู้เกี่ยวกับยาม้าและการป้องกันตนเองจากกรเสพยาม้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์." วิทยานิพนธ์ปริญญาสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตมหาวิทยาลัยมหิดล.
- อังกูร ภัทรากร, นพ. มปป. "ยาบ้าAMPHETAMINE." ปทุมธานี: โรงพยาบาลธัญญารักษ์. เอกสารอัดสำเนา.

อารมณ พงศ์พจน์, มุลนิธิ. 2541. "การศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหายาฆ่าใน
สถานประกอบการ." กรุงเทพฯ : ม.ป.ท. เอกสารอัดสำเนา.

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. 2543. Internet [online]. Available :
<http://www.oncb.go.th>

โรงพยาบาลธัญญารักษ์. 2543. Internet [online]. Available : <http://www.thanyarak.cjb.net>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คำสั่งคณะกรรมการอุดมศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ ๗๒ / 2544

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและ
เค้าโครงวิทยานิพนธ์ ของนางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของ ของนางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย
และมีประสิทธิภาพจึงแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อควบคุมและพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

รศ.ดร.ปริยาพร	วงศ์อนุตร โรจน์	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์
ดร.ผดุงชัย	ภูพัฒน์	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

ผศ.ดร.เนาวรัตน์	วิไลชนม์	ประธานกรรมการ
รศ.ดร.ปริยาพร	วงศ์อนุตร โรจน์	กรรมการ
ดร.ผดุงชัย	ภูพัฒน์	กรรมการ
ดร.ณรงค์	พิมสาร	กรรมการ
ดร.มาลัย	จิรวัดนเกษตร์	กรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. 2544

(รองศาสตราจารย์ รวีวรรณ ชินะตระกูล)

คณบดี

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการดังนี้

นางสาวสุรียพร เตียประสิทธิ์ รหัสประจำตัว 42064102 ให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษาจังหวัด อุบลราชธานี (DRUG ABUSE KNOWLEDGE OF VOCATIONAL INSTITUTE STUDENTS IN UBON RACHATANI PROVINCE)" โดยมี รศ.ดร.ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์ และ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ซึ่งได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2544

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ.2544

(รศ.ดร.บุญวัฒน์ อัดชู)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ทม 1504 / 2306

คณะกรรมการอุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๙ พฤษภาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายแพทย์คณัย ชีวันดา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ”

คณะกรรมการอุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้การเก็บข้อมูลของ นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 327-1199 , 737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 3269040

ที่ ทม 1504 / 2306

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๖๐ พฤษภาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์มัญญ ศรีโท

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ”

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้การเก็บข้อมูลของ นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ที่ ทม 1504 / 2306

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕๖ พฤษภาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ละออ เพชรรัตน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ”

คณะกรรมการอุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้การเก็บข้อมูลของ นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ที่ ทม 1504 / 2306

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕ พฤษภาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์สุดา คำรงค์โกภักดิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ”

คณะกรรมการอุดมศึกษา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้การเก็บข้อมูลของ นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ที่ ทม 1504 /

2306

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๐๘ พฤษภาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.ประดิษฐ์ พาชัน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ”

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยเกี่ยวกับแบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้การเก็บข้อมูลของ นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ที่ ทม 1504 / 4475

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๖๒ ตุลาคม 2544

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. คำโครงการวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 เล่ม
 2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
 3. รายชื่อสถานศึกษาที่ต้องการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นางสาวสุรียพร เตียบประสิทธิ์ นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา จะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี ” และได้รับอนุมัติหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์แล้วเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2544 ในการทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาสังกัดหน่วยงานของท่าน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมจึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษาทำการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยโดยใช้แบบทดสอบ ภายในสถานศึกษา สังกัดหน่วยงานของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรงค์ พิมสาร)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 327-1199 , 737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 3269040

รายชื่อสถานศึกษาที่ต้องการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย
โดย นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์

.....

1. วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี
2. วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี
3. วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบเพื่อการวิจัย
เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา
ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี

คำชี้แจง

แบบทดสอบชุดนี้ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ ข้อมูลส่วนตัว และความรู้เกี่ยวกับโทษ พิษ ภัย ของสารเสพติด ประเภทยาบ้าของนักศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขตอุบลราชธานี ซึ่งแบบทดสอบชุดนี้ ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

จำนวน 4 ข้อ

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติดแอมเฟตามีน จำนวน 30 ข้อ

แบบทดสอบเพื่อการวิจัย
เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติดของนักศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา
ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี

คำชี้แจง

แบบทดสอบชุดนี้ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ ข้อมูลส่วนตัว และ ความรู้เกี่ยวกับ โทษ พิษ ภัย ของสารเสพติด ประเภทยาบ้า ของนักศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขต อุบลราชธานี คำตอบที่ได้จะเก็บเป็นความลับไม่มีการเสนอผลเป็นรายบุคคล และจะไม่มี ผลต่อการเรียนของท่านแต่อย่างใด แต่จะเป็นประโยชน์ต่อการให้ความรู้ เกี่ยวกับสาร เสพติด เพื่อเป็นการป้องกันการติดสารเสพติดสำหรับกลุ่มนักศึกษา และบุคคลทั่วไป ต่อไป

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ
นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์
นักศึกษาภาควิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ผู้วิจัย

แบบทดสอบเพื่อการวิจัย
เรื่อง ความรู้ เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของนักศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา
ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี

คำชี้แจง

แบบทดสอบชุดนี้ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ ข้อมูลส่วนตัว และ ความรู้เกี่ยวกับ
โทษ พิษ ภัย ของสารเสพติด ประเภทบ้า ของนักศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขต
อุบลราชธานี ซึ่งแบบทดสอบชุดนี้ ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1	ข้อมูลทั่วไป	จำนวน 4 ข้อ
ส่วนที่ 2	ความรู้เกี่ยวกับอันตรายของสารเสพติด	จำนวน 30 ข้อ

แบบทดสอบเพื่อการวิจัย
เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเสพติด ของ นักศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา ใน
เขตจังหวัดอุบลราชธานี

หมายเลขแบบทดสอบ.....

วัน/เดือน/ปี.....

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน ตามความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. เพศ

- ชาย
- หญิง

2. สถานศึกษาที่ท่านศึกษา

- วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี
- วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี
- วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีอุบลราชธานี

3. ระดับชั้นที่ท่านกำลังศึกษาอยู่

- ปวช.
- ปวส.

4. ท่านเคยคิดจะทดลองสารเสพติดบ้างหรือไม่

- ไม่เคยคิดเลย
- เคยคิดบางครั้ง เพื่อเป็นประสบการณ์
- คิดบ่อย ๆ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้ อันตรายเกี่ยวกับสารเสพติด
โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อให้เข้าใจชัดเจนแล้วเลือกคำตอบโดยกาเครื่องหมาย
✓ ที่ท่านคิดว่าถูกต้อง หน้าข้อความนั้น

โทษ

1. สารเสพติดให้โทษตามกฎหมายได้แบ่งออกเป็นกี่ประเภท
 - 3 ประเภท
 - 4 ประเภท
 - 5 ประเภท
2. ฐานความผิดและโทษของผู้ที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติดประเภทที่ 1 (เฮโรอีน, แอลเอสดี เมทแอมเฟตามีน ฯลฯ) ในสถานะใดที่กระทำความผิดแล้วได้รับโทษต่ำที่สุด
 - ผู้ผลิต
 - ผู้ครอบครอง
 - ผู้เสพ
3. บทลงโทษ สำหรับผู้เสพ สารเสพติด ขาบ้า คือ
 - จำคุก 6 เดือน – 10 ปี และปรับ 5,000 – 50,000 บาท
 - จำคุกตลอดชีวิต
 - ประหารชีวิต
4. บทลงโทษ ในฐานความผิดในฐานะผู้ผลิต สารเสพติดให้โทษประเภทที่ 1 (เฮโรอีน, แอลเอสดี, เมทแอมเฟตามีน ฯลฯ)
 - จำคุกตลอดชีวิตถึงประหารชีวิต
 - ปรับเป็นเงินสด
 - วักกล่าวดักเตือน
5. บทลงโทษของผู้ที่เสพยาบ้า มีบทลงโทษสูงสุดคือ
 - ประหารชีวิต
 - จำคุกสูงสุด 10 ปี และปรับเป็นเงินสด
 - วักกล่าวดักเตือน

6. ข้อใดต่อไปนี้ ไม่ใช่ยาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1

- เอ็กซ์ตาซี
- ยาบ้า
- โคเคอิน

7. ยาบ้าเป็นสารเสพติดที่นำมาใช้ในวงการแพทย์แต่ไม่พบว่านำมาใช้เป็นส่วนประกอบในยาประเภทใด

- ยาแก้ไอ
- ยาลดความอ้วน
- ยารักษาโรค Narcolepsy

8. ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยฉบับที่ 2 พ.ศ. 2534 ได้จัดแบ่งยาเสพติดออกได้เป็นกี่กลุ่ม

- 1 กลุ่ม คือ สารเสพติดให้โทษ
- 2 กลุ่ม คือ สารเสพติดให้โทษ, วัตถุออกฤทธิ์
- 3 กลุ่ม คือ สารเสพติดให้โทษ, วัตถุออกฤทธิ์ และสารระเหย

9. ยาเสพติด หมายถึง

- สารที่ทำให้ผู้เสพมีความสุข
- สารที่ทำให้เลิกเสพยาไม่ได้
- สารที่ทำให้ผู้เสพยามีความต้องการเพิ่มขึ้นรุนแรงและเป็นอันตราย

10. เมื่อก้าวถึงสารเสพติดธรรมชาติแล้ว หมายถึงสารเสพติดตัวใด

- ฟีน
- เฮโรอิน
- ยาบ้า

11. ยาบ้า เป็นชื่อเรียกสารเสพติดตัวใด

- ยาโคปี หรือยาขยัน
- โคเคอิน

สารระเหย

12. ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้องเกี่ยวกับปริมาณการเสพยาบ้าเป็นส่งผลต่อการเสพติดยาบ้า

- การเสพยาบ้ามาเป็นเวลานาน ทำในเสพปริมาณมากเรื่อย ๆ
- การเสพยาบ้าคราวละมากหรือน้อยไม่เกี่ยวกับการติดยา
- การเสพยาบ้าในปริมาณน้อยแต่เสพบ่อย ๆ ทำให้ติดยาได้

13. ผู้ที่เสพยาบ้าในปริมาณมาก เป็นเวลานาน ๆ ติดต่อกัน จะส่งผลทำให้เกิดภาวะในต่อร่างกาย

- โรคจิตและประสาทได้
- ร่างกายแข็งแรง
- สดชื่นอารมณ์แจ่มใส

14. การสังเกตอาการผู้เสพยาบ้าในกลุ่มใด ที่สังเกตได้ยากที่สุด

- ผู้ใช้ในปริมาณมากบ้าง น้อยบ้างหรือเป็นชั่วคราว
- ผู้เสพยาบ้าเป็นประจำ
- ผู้ที่เสพยาบ้าเป็นจำนวนมาก

15. ยาบ้า มีชื่อเรียกหลายชื่อ ต่อไปนี้ชื่อใดไม่ใช่ชื่อที่ใช้เรียกยาบ้า

- แอมเฟตามีน
- เมทแอมเฟตามีน
- ยาขยัน

16. อาการเริ่มต้นของผู้เสพยาบ้า จะมีอาการอย่างไร

- ซึมเศร้า
- กระปรี้กระเปร่า
- เหงื่อลอย หายใจช้ากว่าปกติ

17. เมื่อเสพยาบ้าติดต่อกัน เป็นระยะเวลาสั้น ๆ จะมีอาการอย่างไร

- ปวดหัว นอนไม่หลับ ประสาทตึงเครียด
- สมองปลอดภัยโปร่ง

ปัจจุบันปัญหาข่า เป็นภัยร้ายแรงต่อสังคมและประเทศชาติ

24. ผลกระทบต่อตัวผู้เสพยาบ้า เมื่อข่าบ้าหมดฤทธิ์ คือ อาการใด

ง่วงนอนจัด อ่อนเพลียมาก

นอนไม่หลับ ตาแข็ง

ประสาทตึงเครียด

25. ภัยที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศชาติคือ

ทำให้ทำงานได้มาก รายได้มากขึ้น

สูญเสียงบประมาณในการปราบปรามข่าบ้าไปละจำนวนมาก

ถ้าไม่ใช้ข่าบ้า ทำให้การขนส่งสินค้าไม่ทัน ทำให้สูญเสียทางเศรษฐกิจ

26. หากท่านพบเห็นว่าเพื่อนติดสารเสพติด ควรทำอย่าง

แจ้งให้อาจารย์ทราบ

ไม่บอกใครช่วยเพื่อนปิดความลับ

ไม่ให้ความสนใจ

27. ข้อความใดไม่ถูกต้อง

การเสพยาบ้าช่วยผ่อนคลายความทุกข์ได้

ข่าบ้าเป็นสารเสพติดที่มีพิษร้ายแรงทำลายสมอง

ข่าบ้าเป็นต้นเหตุแห่งการเกิดอาชญากรรมได้

28. สาเหตุใดที่ทำให้เยาวชนของชาติตกเป็นทาสสารเสพติดได้มาก

ไม่มีความรู้ความเข้าใจในอันตรายของสารเสพติดทำให้ขาดความตระหนักในปัญหา

ขาดความอบอุ่น

ผลการเรียนตกต่ำ

29. เมื่อเสพยาบ้า เป็นเวลานานจะทำให้สุขภาพร่างกายเป็นอย่างไร

สร้างความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น

ร่างกายทรุดโทรม หน้าตาหมองคล้ำ

สมองปลอดโปร่ง ความจำดี

30. ในมุมมองของผู้ที่พบเห็น คนเสพสารเสพติด จะมีความรู้สึกต่อเขาเหล่านั้นอย่างไร

- เป็นบุคคลที่น่าขบถในความกล้า
- เป็นบุคคลที่น่ารักและศรัทธา
- เป็นบุคคลที่น่าสงสาร เวทนาในชะตากรรม

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – สกุล	นางสาวสุรีย์พร เตียประสิทธิ์
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 7 กันยายน 2517
ที่อยู่	069 – 069/1 ถนนวาริน – พิบูล อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2537 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ
	พ.ศ. 2539 ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
	พ.ศ. 2545 ปริญญาโท ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีพศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง